

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Kavics a cipőben

2025. nyár

Kavics és kalász

A Szűzanya elé szoktuk tenni mindazon elhatározásainkat, amiket a nyári családnapos hetek végén írunk. Meghívtuk otthonunkba, hogy árassza a kegyelem csodáit, és a Semmit Nélkülünk – Semmit Nélküled jegyében minket is hasznos eszközökké formáljon. Így sorakoznak a díszes borítékok és a velük együtt kapott kalászkok a háziszentélyünkben, melyek évről-évre gyűlnek.

„Isten országa olyan, mint amikor az ember magot vet a földbe. Utána akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökken, maga sem tudja hogyan. A föld magától hoz termést, először szarát, aztán kalászt, majd telt szemet a kalászban. Mikor pedig a termés engedi, az ember mindjárt fogja a sarlót, mert itt az aratás.” Mk 4, 26–29.

Ahogy visszatekintünk, visszaolvassuk ezeket a papírlapokat, sokszor csodálkozva nézünk egymásra. Tényleg „csak” ilyen elhatározást tettünk? Csak ennyi volt a nehézségünk? Már csak együtt nevetünk rajta. A Szűzanya kegyelme átjárja ezeket az elhatározásokat, a magokat, melyeket az előadások, beszélgetések, találkozások által vetett belénk a Jóisten. Sokszor a magvető sem tudja hogyan, és mi sem érezzük sokszor kézzelfogható jelét a változásunknak.

Ahogy Tilmann atya mondta, a lelkek változásai, növekedései lassan történnek, nem mennek egyik évről a másikra: „Lassan-lassan, szinte semmit.” És ezek a „szinte semmik” évek alatt mégiscsak hegyeket mozgatnak meg. Inkább abban rejlik a titok, hogy minden nap egy kicsit türelmesebb vagyok a házastársammal, gyermekeimmel. Naponta kis időt szánunk egymás meghallgatására, közös imára. Nem teszem szóvá a feleségemnek, hogy kicsit kihűlt, vagy sótlan a leves, és a férjemnek, hogy rosszul teregetett ki, vagy hogy még nem fúrta fel a polcot, amit hónapokkal ezelőtt megígért.

Tudjuk jól, vannak azonban nem csak a kényelmünket zavaró kavicsok, hanem nehéz kövek, kereszttek, amiket nemhogy a cipőnkben nem, de még a vállunkon is nehezen tartunk. Olykor meg is roskadunk alatta. Jézusunk keresztútja, Kentenich atya keresztjeinek belső szabadságból vállalt elfogadása, Isten szándékának keresése erőt adhat nekünk is.

Örömmel, áldozatot hozok a másikért, szeretetből. Nem érdekből, nem cserébe, hanem nagyszívűségből, szeretetből. Csak úgy.

Ezek is lehetnek a kis kavicsok a cipőnkben, melyek, mint a magból először szár, majd szép telt kalász érik.

Szeretettel a háziszentélyükből: *Bartal Gergő és Orsi*

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Kentenich atya Organikus Pedagógiája	26	Hírek, aktualitások	42
Kavics és kalász	1	Szabad otthagyni a kavicsot	26	Óbudavári hírek.....	42
Esszé	3	Kincsesláda	28	Szentélyünk forrásából merítünk.....	45
Kavics a cipőben	3	Házaspárként szentté válni.....	28	Szeretetszövetség nap Győrben	46
Életünkéből	6	Mária-kert kilenced.....	28	Egymásba írt szívek.....	46
Isten szeret	6	Kápolnaünnep 2025.....	29	Tavaszi zsinat	47
A dolgok nem mindig úgy alakulnak	7	Örömeink	35	KHírek.....	48
Menni vagy nem menni?.....	9	Teremtett világunk.....	36	Hálások vagyunkKH	48
KAVICS... a gerincben.....	10	Kavicskoppanások.....	36	CSAK 5 perc.....	50
Kentenich atya tanításából	14	Van/Nincs boruk!	37	Hétköznapi örömök	50
A kavicsok is az Atya teremtményei	14	Gyerekcipőben	39	Gyerekek Oázisa	51
Tilmann atya nyomában	16	Kavics a cipőben – gyerekszemmel.....	39	Fiatalok Oázisa.....	52
Örömünk megmaradjon.....	16	Oázis konyha	40	Élesztő	52
A Pápára figyelünk.....	18	Ne féljete!.....	40	KIT – Veled válok önmagammá.....	55
Jézussal bátran a vízben.....	18	Gyerekszáj.....	41	Hétköznapiok lelkigyakorlata: Dilexit nos	57
Emlékezzünk.....	21			Naplóbejegyzések... ..	59
Csermák Kálmán.....	21			Fáklyás futás	61
				Schönstatti Páros nap.....	62
				Húsvét heten.....	63
				Impresszum.....	64

Kavics a cipőben

- ♡ „A kezdeti nagy szerelem hevületében olyan izgalmasnak tűnt, hogy a szerelmem majd minden találkozásunkkor más, új ékszerszert, ruhát viselt.
- ♡ Izgalmas volt, hogy milyen sportosan vezet, hogy bennünket nem előz meg senki, mi vagyunk az elsők.
- ♡ Azt szerettem meg benne, hogy pillanatok alatt rendet, otthonosságot teremtett a konyhai vagy egyéb káoszban.
- ♡ Olyan jól esett, hogy mindig volt valami kezdeményezése, olyan okosan szólt hozzá mindenhez.
- ♡ „Csodáltam laza spontaneitását.
- ♡ Nagyon megnyugtató volt a megfontoltsága, bölcs mértékletessége.

Mondhattuk, vagy mondhattuk volna akár mi is a fenti mondatokat, amikor dúlt a szerelmünk. A szerelmünk lehet, hogy most is él, de az élet új szakaszaiban már másként hatnak ugyanazok a megnyilvánulások – **mint egy kavics a cipőben.**

- ♡ Amikor a hónap közepén járunk, alig van pénzünk, és akkor beállít a sokadik cipővel, amit lehetetlen volt otthagyni a boltban.
- ♡ Amikor három gyerekünk ül hátul az autóban, és még most is muszáj megelőzni azt a lassan cammogó teherautót – beláthatatlan kanyar ide, kanyar oda.
- ♡ Amikor sokadszor is rendet rak az íróasztalomon és utána semmit nem talál meg.
- ♡ Amikor jó lenne néhány csendes hétvége, nyugalmas este, és akkor mindig előáll valami nagyon fontos és jó programmal, és természetesen észérvekkel megmagyarázza, aminek a végén leforrázva érzem magamat hülyének.
- ♡ Amikor a WC-papírt soha nem a perforációnál tépte le, akkor ezt már nem bírtam ki. Letekertem

az egészet és pirossal vastagon bevonalkáztam a perforációnál, hogy lássa, hol kell letépni.

- ♡ Amikor hónapokig, évekig húzódik valami – a bölcs megfontolás jegyében – és ami nap mint nap bosszantóan van jelen az életemben.
- ♡ Amikor minden ivás után beteszi a mosogatóba a poharat és mindig újat vesz elő, vagy a társa egész nap elől hagyja és mindig mindent ugyanaból iszik. Mindkettőnek **a másik a kavics a cipőben...**

Ilyen kis szúrós kavicsok lehetnek még azok, amikor azt mondom szemrehányóan a házastársamnak, hogy

- ♥ „Te mindig ...!”
- ♥ „Te soha! ...”
- ♥ „...” (a hallgatás)
- ♥ „Te szoktad mondani, hogy...” (a társam szembesítése)

Amikor Tilmann atyához fordult valaki ezzel a kérdéssel: „Mit tegyek, ha **egy visszatérő dolog minden alkalommal rosszul esik, egyre mélyebben fáj, mint egy kavics a cipőben.** A válasz ez volt: – Örüljön a cipőnek, örüljön, hogy van cipője!

Huh! De hogy lehet ezt a hétköznapiakban megélni? Az interneten megnéztem, hogy mit javasolnak. Egyértelműen azt, hogy vegyük ki a cipőből a kavicsot, de ez nem a mi utunk.

1. Az alapbeállítottságunkkal: **A szeretet fájhat.**

Megerősítem a lelkemet, győzők a sértődöttségem, érzékenységem felett, hiszen éppen most van nagy szüksége a szeretetemre.

.....

Örüljön a cipőnek,
örüljön, hogy van cipője!

.....

2. Az alapelvünkkel: **A csalódás felhívás a nagyobb szeretetre.**

Ha tudok a csalódás után is szeretni, akkor azt bizonyítom be, hogy nem csak az elképzelt angyalt tudom szeretni, hanem a (ténylegesen) bűnös társamat is egyre inkább úgy, amilyen.

3. Csatlakozunk a Jóistenhez: **„Ezzel együtt szeretlek.”**

HUH! Nem elfelejteni! A Jóisten és a nálunk lakó Szűzanya is nagyon szereti a társamat. Ő nem vár a társamra (rám sem), hogy jobb legyen, és majd akkor szereti. Ő pont úgy szereti, ahogy van. Éppenséggel meghalt érte.

4. „Életszentségem eszköze mindörökké dicsértessél!”

„Nehézségek, áldozatok és harcok nélkül soha nem fogjuk vinni semmire. Nagy emberek mindig a kereszten nőnek. (Kentenich atya)

5. **Azért edzünk**, hogy amikor élesben megy, akkor győzzünk. Az Exodusnak, Fiatnak, lelkigyakorlatoknak is akkor van eredménye, **ha azokkal a nehézségekkel is szeretettel tudunk megbirkózni, amit az élet hoz elénk.**

6. Egy kis tapaszt, párnát teszünk oda, ahol a kavics van. Hálával párnázzuk ki. Ha észreveszem a nap mint nap megszokott, természetesnek vett szeretet megnyilvánulásokat, akkor ez akár el is feledtetheti, hogy van kavics. Újból, 70 x 7-szer megbocsátok amikor a Miatyánkot imádkozom. Nem engedem meg magamnak, hogy a kavics helye elgennyesedjen. Nem turbózom, spirálozom magamban, hogy aztán egy „alkalmas pillanatban” kifakadjon. A mélyen elfogadó szeretetben feloldom.

7. **„Kagylózom”**. „Akkor keletkezik **gyöngy a kagylóban**, ha **egy idegen részecske** (például homokszem vagy apró kő) **jut be a kagyló gyöngyházába**. Annak érdekében, hogy megakadályozza az irritációt, a kagyló fokozatosan gyöngyház réteggel vonja körbe a homokszemet, és **így keletkezik a gyöngy.**” ... (internet)

Ugye milyen jó is egy kavics a cipőben...?

Isten szereti

Koraeste volt. Nagyobbik lánykám-mal a sürgősségin kötöttünk ki egy kis baleset miatt. Nem volt vészes a sérülése, de bizonyágot szerettünk volna. Kettesben voltunk a váróban. Titkon örültünk is az anya-lánya időnek, s bíztam benne, hogy lánykám egyéves kishúga is jól elvan apával. Nyugalom, meghittség uralkodott, melyet csak a vizsgálóban fel-felsíró csecsemő hangja tört meg olykor. Összebújva vetettük bele magunkat az ilyen alkalmakra tartogatott mini mesekönyvekbe.

Van-e, aki építi benne a jót?

Hamar szólítottak minket. A fiatal doktornő megerősített, hogy nincs ok aggodalomra. Ismét a kinti padon üldögéltünk papírjainkra várva a vizsgázó kisdéd és pityergő anyja társaságában. Az asszisztens szólt, hogy a sebész is megnézi a kislányomat, így ha megérkezik, újra behívnak. Nem bántuk. Fő a biztonság, könyvünk is akad még, s Boróka igazán hősiesen viseli a vizsgálatokat.

Felcsapódott az ajtó, négyen trapoltak be sietősen a helyiségbe.

Két mentős, egy hölgy, s egy tíz év körüli fiúcska. Tapintható volt a feszültség, a felnőttek idegesek voltak. A nő zaklatottan, vádló hangnemben kezdte taglalni az esetet, miszerint Rikárdó kést fogott a nevelőjére. A mentősök amolyan „elegünk van” stílusban, ám a gyereket mentegelve magyarázták tovább a történetet. A fiú egy kenyeret szeretett volna megkenni, ezért volt az evőeszköz a kezében, ekkor társai inzultálni kezdtek, amitől kiborult. Így pattant el a húr. A mentősök láthatóan jól ismerték a gyermeket, ahogy az adminisztratív személyzet is.

Míg a falra festett mackóról beszélgettem kislányommal, az járt a fejemben, hogy az elmúlt két perc mennyire rombolhatta tovább a srác valószínűleg amúgy is ingatag lelki világát. Azon tűnődtem, milyen nehéz egy hároméves és egy egyéves kislány szeretetteljes fegyvelmezése is. Az pedig ember legyen a talpán, aki szeretettel, türelemmel, pozitív megerősítésekkel próbál nevelni egy ilyen mélységekig jutott gyermeket. Vagy csak megzabolázní igyekeznek-e, s ezért beszélnek így róla a legtöbb esetben? Előtte is? Van-e, aki építi benne a jót? Lehetséges-e még, hogy ő valaha elhiszi majd magáról, hogy nem rossz?

A fiú a nevelőjével kijött a rendelőből, leültek velünk szemben. A nevelő tőle két székkal arrébb, a táskája közöttük, a telefonját nyomkodta. Rikárdó minket nézett, majd a kismamára tekintett. Mindenki szeretve, dédelgetve volt. Van-e, aki megöleli néha ezt a fiút? Rámosolyogtam. Csak a szememmel, mert még maszkot kellett viselni, mire ő elkapta a tekintetét. Boróka mutogatni kezdte, hogy a szemközti polcon autók és könyvek vannak. A kisfiú lelkesen megugrott kicsit, s odafordult. Aztán gyorsan vissza, mint aki azt gondolja, hogy ez már nem neki való, vagy nem szabad. Helyes fiúcska volt, s akkor teljesen nyugodt és jámbor. Lehet, hogy a történetek óta megnyugtatták. Nem öleléssel és szeretgetéssel, hanem gyógyszerrel – gondoltam aggodalommal.

Újra behívtak. Az utánunk belépő asszisztens közölte a helyiségben tartózkodókkal, hogy Rikárdó megint ideges. Isten óvja ezt a gyermeket! – motyogtam.

Mire hazaértünk, a kis Hanga álomba sírta magát. Sajnáltam, amiért nem viselte jól távolléteimet. Rikárdót is sajnáltam, s szorongással meséltem el férjemnek a történeteket. Miért nem hoztad haza? – kérdezte. Legszívesebben tényleg így tettem volna, bár tartanék attól, hogy nem vagyok elég a feladathoz. Félttem, hogy ezt a fiút talán senki sem szereti. Isten szereti – mondta Richárd.

Arról beszélgettünk, milyen sok gyermek élhet hasonló körülmények között, akiknek talán más esélyük nincs is. Hányan közülük sosem törnek ki, esetleg büntetésvégrehajtási intézetben kötnek ki!

Nap mint nap hálával vagyunk mindenért, ami megadatott ahhoz, hogy gyermekeinknek jobb lehetőségei legyenek. Imádkozunk gondviselésért azok számára, akiket talán egyedül Isten szeret.

A dolgok nem mindig úgy alakulnak

Schönstattban azt tanultuk, házaspárként hetente legalább egy estét, havonta egy napot, évente legalább egy hétvégét töltsünk kettesben. Kicsit megfáradtunk már a hétköznapi taposómalmában, így kitaláltuk, töltsünk kettesben egy nyugodt, romantikus hétvégét Sopronban. A terv az volt, hogy melegvizet fürdőben ellazulunk egy kicsit és nagyokat sétálunk a gyönyörű, színes őszi erdőben.

A szálláshelyünkre érkezve azonban éreztük, hogy mintha nem lennénk teljesen jól, egyikünknek a hasa fájt, míg a másikunk az orrát fújta rendületlenül. Ebből strand program nemigen lesz így, gondoltuk, de ránk várnak a Soproni-hegység kalandos tú-

.....

A Szűzanya, lám, itt is velünk van.
Igen, a hűvösben és a nyirkos ködön is.

.....

raútvonalai. Filmes szóhasználattal élve a következő reggeli vágókép így néz ki:

Kirándulni indulunk. Lóg az eső lába, hűvös van és olyan köd, hogy az orrunk hegyéig sem látunk. Ez a mi formánk, de mégis elindulunk. Az őszi erdő ködös volt, nedves és búsomor, mi azonban kézenfogva ballagtunk eltökélten felfelé. Megállapítottuk, napsütésben és kilátásban kár is reménykedni.

Már majdnem a hegytőre értünk, amikor az erdő fái közt megpillantottam valami érdekeset: Nézd, az ott az egyik

fán nem egy MTA – kép? Nagyon valószínűtlen volt a látvány a sűrű, őszi erdőben, de úgy tűnik, valaki ismerős már járt erre, és ez volt az első, ami kicsit felvidított.

Megálltunk és rácsodálkoztunk a képre. A Szűzanya, lám, itt is velünk van. Igen, a hűvösben és a nyirkos ködben is. Miután tovább indultunk, percek alatt felszállt a köd és kisütött a nap is! Olyan valószínűtlen volt, de Mária ezt ajándékozta nekünk. Másnap elérkezett a hazaindulásunk ideje. Egy délelőtti sétát követően autónkkal útnak indultunk Győr felé, gondolván, hazafelé még megállunk valahol enni egy finom ebédet. A Jóisten azonban más programot szánt nekünk aznap délutánra!

Elhaladva egy fogadó mellett, ahol sok autó állt, megállapítottuk: Igen, ez lesz az a hely, itt biztosan jól főznek, ha ilyen sokan vannak. Gyors megfordulást terveztem a főúton, majd irány a fogadó. Tolatás közben azonban reccs, és az autó nem mozdult, csak állt a főúton keresztben. Próbáltam minden sebességfokozatot előre, hátra, de semmi. Gyorsan letoltuk az autót az út szélére, majd jobban szemügyre vettem a járgányt. Ez bizony féltengely törés, ez az autó önénejéből ma már nem megy sehova.

A gasztro programot ezennel lefűjtük. Az új cél valahogyan hazajutni nehezített körülmények között. Lássuk csak: halottak napja van, vasárnap és délután, ja, és köd. Ezen a ponton úgy döntöttünk, nem zargatunk senkit az ismerősök közt azzal, hogy hazahúzzon, hanem kerestünk egy szimpatikus autómentőst a neten.

Míg az autómentőre vártunk, beszélgettünk arról, hogy nem igazán ilyennek terveztük ezt a hétvégét, de valamiért így alakult, és elhatároztuk, hogy mérgeződés helyett továbbra is megpróbáljuk a helyzetből kihozni a legjobbat! Arra gondoltunk, milyen nagyszerű, hogy mindez nem pár órával ezelőtt a legeldugottabb erdőben történt, ahol térerő sem volt.

Az autómentős megérkezett, és elindultunk hazafelé, útközben jót beszélgettünk vele. Miután szerencsésen hazaértünk,

az autót lepakoltuk, ránéztünk az óránkra. Ha ügyesek vagyunk, az esti szentmisét még szűkösen elérjük.

Elindultunk hát, de újabb nem várt fordulat következett. A helyen, ahová mentünk, ezen a vasárnapon valamiért nem volt szentmise, így keresni kellett egy közeli templomot. Ekkora már megszoktuk, hogy ezen a hétvégén semmi nem megy egyszerűen. Kedves feleségem a neten keresett gyorsan templomot és szentmisét, ahová éppen odaértünk.

Ültünk egymás mellett, fogtuk egymás kezét és a hétvégénkre gondoltunk. Nem így terveztük, állapítottuk meg. De a Szűzanya ránk mosolygott a soproni hegytetőn, és tulajdonképpen különösebb baj nélkül hazaértünk. Itt vagyunk és hálát adhatunk ezért az együtt megélt kalandért! Hálát adhatunk, mert a dolgok nem mindig úgy alakulnak... de ez nem is biztos, hogy baj.

Utóirat: Férfiakban talán felvetődik a kérdés, hogy mi lett az autóval. Az autószerelő ismerőseim tele voltak munkával, nem biztattak sok jóval. Az egyik barátunk azonban, míg én dolgoztam, elvontatta az autót egy szerelőhöz, aki még aznap megjavította, így délután már azzal mentem haza a család legnagyobb meglepetésére. Ezek a hétköznapi csodák!

Menni vagy nem menni?

Fontos számunkra, hogy kisgyerekes élethelyzetünkben is évente legalább egy hétvégét kettesben töltsünk. A hétvége a gyakorlatban 24 órát jelent. 2023-ban februárban volt, 2024-ben pedig novemberben... Persze a gyerekek felügyeletét is meg kell szervezni ilyenkor, ezért többnyire a jeles dátum és a hozzá kapcsolódó szállás hetekkel korábban lefoglalásra kerül.

A fentiek fényében érthető mennyire készültünk és vártuk a bécsi kiruccanásunkat második gyermekünk megszületése előtt. Már az időpont tervezésekor is tudtuk, hogy

nekem már jó nagy hasam lesz, és azt is, hogy az utazás előtti napokban a munkahelyemen még vár rám egy megmérettetés. Gondoltuk, majd sokat pihenünk és az én igényeimhez szabjuk a séta mennyiségét és a távolságot.

.....
...ha elmegyünk... szabadabbak leszünk egymás számára is.
.....

Másfél héttel az utazás előtt, a férjem egy komoly bokasérüléssel jött haza focizásból. Másnap elvittem orvoshoz, szalagszakadás, bokarögzítőt és mankót kapott. Hat hétig pihentesse, szólt az utasítás. Törtük a fejünket mi legyen, de aztán arra jutot-

tunk, hogy belevágunk az utazásba. Úgy láttuk, ha otthon maradunk, nem tudunk olyan jól kikapcsolódni és egymásra hangolódni. Azt éreztük, hogy ha elmegyünk, azzal az otthoni teendőket, terheket is magunk mögött hagyjuk (legalábbis pár óra után biztosan), és így szabadabbak leszünk egymás számára is. Meg aztán, így azonos lesz a sétatempónk. Szükségét éreztük egy átaludt éjszakának és a testi-lelki feltöltődésnek.

Miután meghoztuk a döntést az utazásról, elsősülöttünk magas lázzal lebetegedett. Újabb fejtörés. Az utolsó pillanatban, amikor láttuk, hogy a javulás útjára lépett, lement a láza, újra az utazás mellett döntöttünk. A Gondviselésnek hála, a szállásunk a vasútállomáshoz és a helyi tömegközlekedéshez is közel esett és volt benne lift. Emlékezetes marad az

éjszakai fagyizás a hidegben, a suhanó emberek között ráérősen sétálgatás, vagy a felfrissülés egy-egy megálló (pad) alkalmával. Ma is örömmel gondolunk vissza erre a hétvégére, amely sok erőt adott az elkövetkező hétköznapi küzdelmeinkhez.

Így történt, hogy a bécsi sétáló utca leglassabban haladó, bicebóca párja lettünk.

KAVICS... a gerincben

„Az Istent szeretőknek, minden a javukra válik.” (Róm 8,28)

A Jóisten „kavicsai” időnként nem várt módon, egy életre meghatározóan kerülnek a cipőnkbe, sőt időnként ennél is kellemetlenebb helyre.

Réka 11 hónapos baba volt, amikor egy nap észrevettük, hogy a gerince egy bumeráingszerű ívet mutat. Azonnal orvoshoz fordultunk. Amikor a kórházban a vizsgálatok után megkérdeztük a főorvost, hogy akkor most mi lesz Rékával, ezt válaszolta: „Mi lenne, nyomorék lesz a gyerek.” Először sokkot kaptunk, sírtunk. Azután imádkoztunk. Teljesen összetörtén álltunk a kórházi folyosón: nem tudtuk, hogy Rékával mi történt egyik

napról a másikra, mi a pontos betegség és nem akartuk elhinni, hogy menthetlen. Lélekben két kapaszkodónk volt: „(...) *bizbatok, én legyőztem a világot.*” (Jn 16,33) és „*Mater Habebit Curam.*” Azt mondtuk egymásnak: nem létezik, hogy ilyen egyszerűen el lehessen intézni egy ilyen esetet. Elhatároztuk, hogy minden erőnkkel szakembert keressünk és a többit betesszük a korszóba. Pár nappal később volt a soproni „Veledszéplak” családünnepe. Sok házaspárral beszélünk, bíztattak, támogattak imával és megerősítő gondolatokkal: korunkban már eléggé fejlett az orvostudomány – bízunk a Mennyei Atya és a Szűzanya gondviselésében. Imádkoztunk és közben úgy éreztük, hogy „*nagyon kileng velünk az a bizonyos inga*”. Két héten belül kiderült, hogy van Magyarországon szakember, egy specialista professzor a pécsi egyetemen. Rékát rövid időn belül fogadta – annak ellenére, hogy a várakozási idő általában 3 hónap volt...

A Professzor Úrral való találkozás volt Réka történetében a remény első kézzelfogható üzenete: pontosan diagnosztizálta Réka betegségét. Megtudtuk, hogy Rékának veleszületett degeneratív gerincbetegsége, ún. „ékcsgolyója” van, amely az első felállása során összeroppant. Megnyugtattott minket, hogy Réka menthető. Azt is megtudtuk, hogy Isten nagy kegyelmi ajándéka milliméterekben mutatkozott meg: bár

Réka gerince összeroppant, a gerincvelőt nem vágta el, lényeges funkciók nem sérültek. Évtizedekkel korábban menthetlen lett volna, de ma már komoly műtéti beavatkozásoknak és évekig tartó kezeléseknél köszönhetően olyan állapotba hozható, hogy felnőttként teljes értékű életet tudjon élni. Hálátel szívvel indultunk hazafelé. Reményvesztett szorongásunkat reménykedés és valamilyen szintű megkönnyebbülés váltotta fel: „*Istennek hála mégiscsak van megoldás! Anyánk valóban gondoskodik rólunk!*” Ilyen gondolatokkal ültünk az autóban, noha tudtuk – ezt is elmondták a klinikán –, hogy az út nehéz lesz és kockázatos.

Négy éves korára Réka gerince már nagyon ijesztő látványt nyújtott. Speciális fűzőt kapott, hogy a belső szervei ne károsodjanak. Ez a fűző egy kis plasztikpáncél, amit éjjel-nappal viselnie kellett. Újabb nehézség: „*hogy fogadtassuk el egy négyéves kislánnyal, aki egyébként életvidám és mozgékony, ezt a helyzetet? Istenünk segíts!*” Rékának volt egy menyasszony babája, amit mindig magával vitt. Aznap, amikor megkapta a fűzőt Apa azt találta mondani: „*Réka, ez a fűző azért van, hogy ilyen szép egyenes hátú menyasszony lehess majd nagy korodban.*” Anya könnyezett, Réka megnyugodott – „*egyenes hátú menyasszony leszek.*”

Minden nehézséggel együtt
ezt az időszakot Isten különleges kegyelem-
betöréseként éltük meg.

Az első műtétre 5 éves korában került sor. Bár még kicsi volt, tovább már nem lehetett várni. Bár a szakemberek előre felkészítettek minket a műtétre és a lábadozásra, nehéz időszak jött. A gerinckorrekciós műtétekről tudni érdemes, hogy ezek a beavatkozások többszörösen komoly kockázatúak és általában 10-12 (!) órát is tarthatnak. Minden nehézséggel együtt ezt az

időszakot Isten különleges kegyelmebetöréseként éltük meg. Anyánk úgy is gondoskodott rólunk, hogy egy kedves pécsi schönstatti család teljesen önzetlenül, nagy szívvel megnyitotta előttünk az otthonát, befogadtak minket a műtét napjaira. Rengetegen imádkoztak értünk: a Családakadémia, a Liga és a Szövetség családjai közül nagyon sokan, többen személyes ismeretség nélkül. A műtét reggelén jöttek az sms-ek: „*hordozunk titeket*”, „*imádkozunk Rékéért*”. Azt éltük meg, hogy zuhanunk, de az inga végét Mennyei Atyánk tartja, alattunk pedig ott van a közösség megtartó imahálója. Mindez megerősítő és reményt adó

Isten nagy kegyelmi ajándéka milliméterekben mutatkozott meg.

volt. Istennek hála, a műtét sikeres volt. Mi pedig nagyon sokat tanultunk, elsősorban Rékától, ahogy az apró, ötéves kislányunk elviselte az iszonyú fájdalmakat, és amilyen fejelmezettiséggel megtette mindazt, amit az orvosok és az ápolók kértek tőle. A fűzőt továbbra is viselnie kellett, és jelezték, hogy később – a növekedés üteme szerint – még sor kerülhet további operációkra. A következőre rögtön két hónap múlva, mivel az implantátum néhány rögzítője kikapcsolódott. Ismét Pécs,

ismét a kedves befogadó család, ismét sok ima. De ekkor már reményben megerősödve mindig az előttünk álló útszakaszra figyeltünk.

A következő években Réka szépen növekedett, „Kis páncélos Hercegnő” volt. Elsős korában jött az újabb fordulat, az őt kezelő Professzor külföldre távozott. Réka a tanársegéd Doktor Úrhoz került. Kicsit féltünk – a már megszokottba változás és újdonság jött. Az új orvos – fiatalabb, korunkbeli – más szemlélettel közelített. Engedte, hogy Réka elhagyja a fűző viselését, amely ekkorra már bizonyos biztonságot is jelentett.

A nehézségek itt nem értek véget. Ezekben az években Rékának folyamatos (reggeltől estig tartó) fejfájása alakult ki, amely egyre túrtetettelenebbé vált számára. Később, a harmadik műtét során derült ki, hogy minimálisan nyitva volt a gerincvelői idegi burok, az ún. „durazsák”, és ez okozta az állandó, konstans fejfájást. 13 éves korától azután Rékának ismét jöttek a hátfájások, annyira, hogy ez Réka mindennapi tevékenységeit is kezdte nehezíteni. Ennek lett következménye a harmadik műtét. Ekkor történt, hogy a műtétet követő napon – amikor nagyon komoly fájdalmai voltak – Rékát felhívta egy nagyon kedves, súlyos beteg Barátunk, aki elmondta neki, hogy érte ajánlja fel szenvedéseit. Nagyon megérintett minket ez a telefonbeszélgetés, melynek során két keresztben lévő szerettünk (Réka és a Barátunk) egymást erősítették a szenvedésben. Ennek a műtétnek a következményeként Rékának osztályt kellett ismételnie. Megtapasztalhattuk, hogy ahol bezárul egy ablak, ott egy másik kinyílik: Réka egy sokkal elfogadóbb, támogatóbb osztályközösségbe került. Úgy tűnt, hogy immár többszörösen műtött gerinccel, elfogadva az ebből fakadó korlátait, nagy lelki erővel készülhet a felnőtt életre. Az érettségi előtti évben egyre többször fájta a háta. Az orvos – aki időközben a budapesti Gerincgyógyászati Központba került – közölte, hogy szükséges egy újabb műtét annak ellenére, hogy *ez már nem volt a tervben*. Jeleztük, hogy Réka érettségizni fog, jó lenne, ha előtte nyáron sor kerülne erre a nem várt beavatkozásra. Sajnos a műtét időpontja csúszott sok nem várt technikai fordulat miatt, de az eddig megélték miatt reménykedtünk, hogy nem várt segítséget kapunk az Égtől. Már-már kezdtünk csüggedni, amikor telje-

sen váratlanul jött egy telefonhívás. Nem Budapestről hanem Pécsről, mivel a Doktor Úr visszakerült az ottani klinikára. Két héten belül Rékát immár negyedszerre megoperálták a pécsi idegsebészeti klinikán. Nagyon kértük a Szűzanyát és égi Barátaink közbenjárását, hogy ez a műtét úgy sikerülhessen, hogy már ne legyen szükség újabbra. Illetve azt is a korszóba tettük, hogy Réka még vissza tudjon térni az iskolába, és fel tudjon készülni az érettségi-re...

Ennek immár több, mint fél éve. Réka azzal a lelki derűvel és hihetetlen akaraterővel, amellyel kezdetektől megajándékoz mindannyiunkat, szépen lassan felépült a műtétet követően. Bár kezdetben otthon készült, a gimnázium utolsó két hónapját már bent tölthette az osztálytársaival. Orvosa – aki az ő történetében Isten gyógyító keze – nagyon meg van elégedve az állapotával. Még nem menyasszony, de a háta már egyenes. Az érettségi tablóképen boldogan mosolyog, és ez a mosoly – amely az ő sajátja, mindannyiunkra átragad. Az elmúlt 18 év során általa és vele Isten jóságának és gondviselésének különleges és kézzelfogható valóságát éltük és éljük meg. Nincs reménytelen helyzet, „Istennek minden lehetséges”.

Réka története által a Mennyei Atya a szenvedés és az égi gondoskodás magasiskolájába hívott és hív min-

ket ma is. Tanuljuk a keresztet: mindig felemel. Tanuljuk a kereszthordozás szemlélését – azt, ahogy Réka már egészen picikorától mosolyogva, hatalmas lelkierővel, immár 19 éve nap mint nap ezt megéli. Mindannyiunknak példát mutat. Ferenc pápa az idei, földi élete utolsó nagy pénteki keresztútján így fogalmazott: „*Istenben a szeretet mindig tett*”. Az elmúlt évek során ezt kézzelfoghatóan megtapasztaltuk a Schönstatt családban. Tanuljuk a közösség megtartó erejét, mely által barátaink és nem ismert testvéreink „*Anyánk segítő kezeivé*” váltak. Érezzük és megtapasztaljuk az ima emberi számításokon is túlmutató, éltető és reményt adó erejét. Tanuljuk a hála lelkületét: a dolgok nem maguktól értetődőek, és mindennek értelme van. Kétségeink, kishitűségünk és félelmeink közepette bizonyosságot kapunk arról, hogy „*Istennek minden lehetséges*” (Lk 1,37); „*Az Istent szeretőknek minden a javukra válik.*” (Róm 8,28), Anyánk pedig tökéletesen gondoskodik rólunk.

Ezúton is köszönjük Mindenkinek, aki imában, önzetlen jócselekedettel segítette, támogatta Réka gyógyulását.

A kavicsok is az Atya teremtményei

Mindenhol észre akarjuk venni a Jóistent. Hiszen minden ezen múlik! Mindent a Jóisten teremtett – hisszük ezt szerényen és egyszerűen – és minden teremtett dolognak az a feladata, hogy számunkra út és lépcső legyen, mely visszavezet a Jóistenhez. Minden teremtmény nemcsak tevékeny és változó szeretetadománya Istennek, hanem állandóan irgalmának tengerében úszik. Mert Isten jó, azért létezőnk, azért élünk, azért van jó dolgunk, azért válik minden dolog a javunkra.

A lélek és értelem nélküli teremtmények öntudatlanul, belátás nélkül élvezhetik ezeket a pozitívumokat. Nem tehetnek mást, hiszen nincs meg a képességük arra, hogy Istent mindenben és minden mögött meglássák. Más a helyzet az emberrel, aki szabad, intellektussal rendelkező lény, akinek tudata és szabad akarata van. Ezért neki az isteni irgalmasságot ajándékozója iránti tudatos odaadással szabad és kell élveznie, és az iránta kimutatott hálás ragaszkodással mindezt megválaszolnia.

Minden eseményből, legyen az öröm vagy fájdalom, ki kell olvasnunk Isten atyai szeretetét, és hálás szívvel kell érte köszönetet mondanunk. A hit fényében megkérdem magamtól: Mennyei Atyám, mit akarsz ezzel a dologgal; mi a szándékod velem? Lássatok meg Isten szeretetét a nap minden élménye és eseménye mögött! Ez a gyakorlati vallásosság mindenki számára, ez a hétköznapi szentsége.

.....

Mindannyiunknak
valamilyen módon
a keresztre kell
mennünk!

.....

Hadd hívjam fel újra a figyelmüket arra – hiszen még mindannyian viszonylag fiatalok vagyunk –, nem szabad elfelejtenünk, hogy keresztény életfeladatunk lényeges alkotóeleme a szenvedés. Kérem szépen, hogy tulajdonképpen csak akkor csodálkozzunk, ha nem ér minket szenvedés. Ha az Atya méregteleníteni akarja mérgezett természetünket, ez nem megy beavatkozás nélkül.

Mindannyiunknak valamilyen módon a keresztre kell mennünk! És meg kellene tanulnunk, hogy a kereszten függjünk, és derűsek, frissek és hálásak legyünk vagy ilyenné váljunk. Minél több kereszt és szenvedés ér minket, minél több bizonytalanság, annál jobban tudjuk, mit akar Isten: magához kötni szereteterőnket.

Mi, mai emberek, nem értjük az alázat meghatározását, mert nagyon mechanikus beállítottságúak vagyunk. Az alázat erényét bele kell helyeznünk, benne kell látnunk „az erényépület” teljes szervezetében, különben azonnal kisebbségi érzéseket kelt bennünk. *Az alázat erénye képessé és készségesé tesz bennünket arra – egy rendkívül világos és igaz ön- és istenismeretből kiindulva –, hogy Istentől elválasztva önmagunkat kicsinek, Istenhez kapcsolódva azonban igen nagyoknak és magasnak értékeljük.* Az alázat szeretet nélkül tehát nem tud megállni. Isten az apánk!

Tehát Isten nem egy rideg törvény vagy egy személytelen dolog, hanem személyesen szerető apa, aki irányít, és a sajátos és az egyéni gondviselés által körülvesz minket és gondoskodik rólunk. Az apa, aki azt mondja önmagáról: és még ha az anya el is felejtene a gyermekét, én akkor sem feledkezem el rólad.

Isten az, aki mindenképp fölött áll és irányítja a világot akkor is, ha az azt a látszatot kelti, hogy már nem törődik vele, mintha minden kicsúszott volna a kezéből, és egy másik hatalmas kézbe ment volna át. (...) Korunk hangjai Isten hangjai. Korunk hívásai Isten hívásai. Korunk nehézségeit korunk ajándékainak és feladatainak is tekinthetjük. Sem a jövőre vonatkozó reménytelen lemondás, sem az Istentől elszakadt emberi tevékenység nem tudja megadni a választ a kor problémáira, csak a gyermekké válás, a szerető és mindenható Isten kezében való eszközlés. A megoldás korunk krízisére a gyermekség merészége – a megvilágosult és bátor „igen” mindarra, ami örömet okoz az Atyának.

*Kentenich atya előadása családoknak
Milwaukee-ban 1963.
Szerkesztett változat.*

Örömünk megmaradjon

„Ha a családunkról beszélünk, mint arról a helyről, ahol az öröm uralkodik, felmerül egy gyakorlati probléma. Az örömet meg lehet zavarni, a hangulat elromolhat. Mi a teendő? Milyen a képünk az öröm családjáról? Szükségünk van egy világos képre!

Ha az öröm elhomályosodik, akkor tovább szeretünk, hogy visszatérjen. Lehet, hogy fáj, de az öröm visszatér. Próbálják ki!

Például ha valamelyik gyerekük bosszúságot okoz, az öröm elszáll. Forduljon oda ilyenkor a gyerekéhez és szeresse! Lehet érezni, ahogy az öröm visszatér.

A társam bosszant. Ezt is rosszul csinálta, azt is rosszul tette és még milyen pofákat vágott hozzá!... Nem lehet vele beszélni! Azt hiszi, mindig igaza van! És az öröm elszállt. Schönstattban most szeretjük őt. Kíséreljék meg: szeressenek egy olyan embert, aki barátságtalan, bosszús arcot vág. Ilyenkor mosolyogni kell – nem is lehet másképp –, s az öröm visszatér. Ha valakinek mindig igaza van, elszáll az öröm. Szeretni kell! Nem hangosan, de ezt kell mondani: „Jóisten, ez egy kis buta, de szeretem őt!” Szeretni any-

nyit jelent, hogy vissza tudom hozni az örömet...

Gondot okoz a bennünket körülvevő világ. Nem tudjuk, hogyan alakul a gazdasági élet, az egyház ügyei. De szeretjük a népünket és az öröm visszatér. Szeretjük a gondokkal, hibákkal küszködő egyházunkat és az öröm visszatér. Szeretek és az öröm visszatér! Ez a mi schönstatti utunk...

Itt van egy probléma: Gyakran azt akarjuk, hogy igazunk legyen és ragaszkodunk az igazunkhoz. A szeretet azonban néha erősebb,

.....
... konfliktushelyzetekben szeretünk, és akkor az öröm visszatér.
.....

mint az ember igaza! Ez például a következőképpen történik: Bejött a férjem és az új, fehér padlószőnyegen végigment a cementes lábaival. Tudom, mennyi munkával jár ez megint. Kezdődik a vita... Ezáltal a vita által nem fog eltűnni a folt a szőnyegről, de nekem igazam van! A férjem védekezik, ő úgy érzi, neki van igaza... De a lábnyomok még mindig ott vannak a szőnyegen. Az öröm meg sehol, messzeszállt. Mi a megoldás? A férj nem törődik az igazával, amikor a felesége mondja neki: „Milyen piszkot csináltál!” Azt mondja: „Ne haragudj, szeretlek!” Lehet úgy is, hogy a feleség enged az igazából. Segít a férjének, hogy letisztítsa a cipőjét és közben szépeket mond neki. Például: „Ízlesz nekem, de azok a lábnyomok, nem esnek jól!” Éreztetem vele, hogy szeretem és ezzel mozgatom a világot és a végén pedig betér hozzánk az öröm! A foltot akár együtt is eltüntethetjük, nem az a lényeg, hogy ki takarítja fel, hanem az, hogy a konfliktushelyzetekben szeretünk, és akkor az öröm visszatér...

A feladatunk, hogy öröm legyen közöttünk! A módszer abban áll, hogyha valamilyen nehézség ránehezedik a hangulatra, akkor szeretünk. Ez akkor is érvényes, ha magunkban vagyunk és csalódottak vagyunk. Ez velünk, magyarokkal, gyakran megtörténik. „Szomorú a szívem, jaj, de fáj...!” S akkor szomorúak vagyunk. Az elején még tudtuk, miért

szomorkodtunk, de aztán elfelejtettük, és akkor már csak szomorúak vagyunk. Hogyan lehet ebből kitáplálni? Szeretünk! Szomorú vagyok... (Később) Szomorú vagyok, de szeretek! Aztán az öröm visszajön...

Házi feladat: Nincsenek olyan élethelyzetek nálunk, amikor az öröm elvész? Hogyan reagálok erre? Pl. a tv-ben látok egy hírt, ami fáj nekem; a politikust természetesen nem ölelhetem át, de a házastársamat, aki ott van mellettem és elérhető, szeretem! Ezt kell megpróbálniuk és gyakorolniuk. És tudjuk, hogy a végén az örömünk megmarad, nem hagyjuk elvenni az örömünket!”

*Részletek Tilmann Beller atya
1992. április 24-én
elhangzott előadásából*

.....
...a szeretet néha
erősebb, mint
az ember igaza!
.....

Jézussal bátran a vízen

Ferenc pápára emlékezve

Kedves testvéreim, jó napot!

Az evangélium ma Jézus egy különleges csodatételét beszéli el: éjszaka a Galileai-tó vizén járva megy oda a tanítványokhoz, akik bárkájukkal kelnek át a vízen (vö: Mt 14,22–33). Miért tette Jézus ezt a gesztust? – tesszük fel magunknak a kérdést. Olyan, mint egy látványosság? Nem! De miért? Talán mert sürgős és váratlan szükség volt arra, hogy megmentse az övéit, akik az ellenszélben vesztegeltek? Nem, hiszen maga Jézus volt az, aki mindent megtervezett, aki este indította útnak őket, sőt – ahogyan a szöveg mondja –, ő „szólt a tanítványoknak” (vö. 22. v.). Talán azért, hogy megmutassa nekik nagyságát és hatalmát? De ez nem jellemző rá, ő olyan egyszerű. Akkor miért tette? Mert a vízen akart járni?

A vízen járás mögött ott van egy nem azonnal érthető üzenet, egy olyan üzenet, amelyet meg kell értenünk. Abban az időben ugyanis a nagy vizeket a gonosz erők székelyének tekintették, amelyeket az ember nem tud uralni. Amikor a vihar felkavarta a mélységeket, akkor különösen is a káosz szimbólumai

voltak, a pokol sötéttségét idézték fel. A tanítványok ott vannak a tó közepén, a sötétben: bennük van a félelem, hogy elsüllyednek, hogy elnyeli őket a gonosz. És ekkor jön Jézus, aki a vízen jár, vagyis a gonosz erői felett, ő a gonosz erői felett jár, és azt mondja a tanítványainak: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!” (vö: 27) Jézus egy üzenetet ad át nekünk. Ezt jelenti a jel: *a gonosz erők, amelyeket megrémítenek minket, és amelyeket képtelenek vagyunk uralni, Jézussal azonnal kisebbnek látszanak.*

Ő a vízen járva azt akarja mondani nekünk: „Ne féljetek, ellenségeiteket lábam alá vetem.” Szép üzenet: „a lábam alá vetem az ellenségeidet”. Nem az embereket! Nem ők az ellenségek, hanem a halál, a bűn, az ördög: ezek az emberek ellenségei, a mi ellenségeink. És Jézus eltiporja értünk ezeket az ellenségeket.

Krisztus ma mindannyiunknak megismétli: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!” Bátorság tehát, mert én itt vagyok, mert többé nem vagy egyedül az élet háborgó vizein. Mit tegyünk hát, amikor a nyílt tengeren találjuk magunkat és ki vagyunk szolgáltatva a kedvezőtlen szeleknek? Mit tegyünk félelmünkben, ami olyan, mint a nyílt tenger,

Bátorság!
Én vagyok, ne féljetek!

amikor csak sötétséget látunk és elveszettnek érezzük magunkat? Két dolgot kell tennünk, amit a tanítványok tesznek az evangéliumban.

*Mit tesznek a tanítványok? Segítségül hívják és befogadják Jézust. A tanítványok segítségül hívják Jézust: Péter jár egy kicsit a vizen, Jézus felé megy, de aztán megijed, merülni kezd, és akkor felkiált: „Uram, ments meg!” (vö. 30) Jézust hívja segítségül, Jézust szólítja. Szép ez az imádság, amellyel kifejezzük azt a bizonyosságot, hogy az Úr meg tud menteni minket, hogy ő legyőzi a gonoszságunkat és a félelmeinket. Arra hívlak benneteket, hogy ismételjük el most mindannyian együtt: *Uram, ments meg!* Együtt, háromszor: Uram, ments meg, Uram, ments meg, Uram, ments meg!*

És a tanítványok aztán *befogadják*. Először segítségül hívják, aztán befogadják Jézust a bárkába. A szöveg azt mondja, hogy amint beszállt a bárkába, „a szél nyomban elült”. (vö. 32) Az Úr tudja, hogy az élet bárkáját, ahogyan az Egyház bárkáját is, fenyegetik ellenséges szelek, és a tenger, amelyen hajózunk, gyakran viharos. Ő nem óv meg minket a hajózás fáradalmaitól, sőt – az evangélium hangsúlyozza –, arra ösztönzi az övéit, hogy induljanak útnak: vagyis arra hív minket, hogy nézzünk szembe a nehézségekkel, hogy azok is az *üdvösség helyeivé* váljanak, hiszen Jézus legyőzi őket, váljanak

alkalmakká a vele való találkozásra. Ő ugyanis a sötétség pillanataiban elénk jön, kéri, hogy fogadjuk be, mint azon az éjszakán a tónál.

Tegyük fel hát magunknak a kérdést: hogyan viselkedek a félelmek, a nehézségek közepette? *Egyedül megyek tovább, a saját erőmből, vagy bizalommal segítségül hívom az Urat?*

És hogy áll a hitem? Hiszem-e, hogy Krisztus erősebb, mint a hullámok

és az ellenséges szelek? De mindezekelőtt: vele együtt hajózom-e? Befogadom-e őt, helyet adok-e neki az életem bárkájában – soha nem egyedül, mindig Jézussal –, rábízom-e a kormánykereket?

Mária, Jézus Anyja, Tenger Csillaga, segíts nekünk, hogy a sötétségen való átkelések idején Jézus fényét keressük.

Magyar Kurír

Isten veled,
Ferenc pápa!

Isten áldjon,
XIV. Leó pápa!

Fotó: Ricardo Perna

„Békesség nektek!”

Csermák Kálmán

[1945–2025]

Kálmántól nehéz búcsúzni. Nagyon fájdalmas a hirtelen elmenetele, de hiszünk, hogy vörös szőnyegen fogadják odaát a mennyei Schönstatt Családba. „Emberi sírás és isteni mosoly” egy időben!

Élete, életműve olyan gazdag, hogy szinte lehetetlen számba venni teljességében. Megkísérlünk egy-egy részletét felidézni.

A '80-as évek elején együtt jártunk a budapesti levelező teológiára. Ott ismerkedtünk meg és kapcsolatunk családi barátsággá mélyült. Később, 1986-ban Alice és Kálmán a székesfehérvári Bory várban szervezett ismerkedési alkalmat Tilmann atyával néhány házaspár számára. Így akkor és ott nem csupán a Csermák családdal, hanem a schönstatti úttal is barátságot kötöttünk. Kálmán és Alice rajtunk kívül még sokakat hívott és vonzott a schönstatti útra, sikeresen!

Kálmánt több, mint 40 éve ismertük meg egy felsőbb éves egyetemista, hittanos társunkon keresztül. Ekkor Kálmán Alice-zal együtt a Balatoni Limnológiai Kutatóintézet kutatója volt; ő lett Erika diplomatéma vezetője. A szakmainak induló kapcsolat hamar baráttivá vált, ez lépett új szintre 1985-ben, amikor Kálmán apósáékhoz, Papp Sándor bácsiékhoz ellátogatott Róbert és Tilmann atya, aki fiataloknak tartott párválasztást segítő, házasságra felkészítő beszélgetéseket. Életünk nagy ajándékának tartjuk, hogy e beszélgetések által a schönstatti értékekkel már együttjárásunk időszakában megismerkedhettünk. Kálmánék az esküvőnkre is eljöttek Budapestre. A tőlük kapott vizeskancsót több mint 30 évig, nagy becsben tartva használtuk.

Az ő biztatásukra és vezetésükkel alakult meg a máig is működő első keszthelyi családcsoporthoz. Összejöveteleinken az volt a jellemző, hogy amikor fel dolgoztuk az adott témát, Kálmán a vége felé szólt hozzá, lassan, halkán és nagyon mély gondolatokat megfogalmazva. Nem törekedett arra, hogy irányítsa a hozzászólásokat, de meglátásaival jól rá tudta irányítani a figyelmet a lényegre. Számos családnapi héten tapasztaltuk meg szeretetteljes odafor dulásukat, figyelmességüket előadói vagy házigazdai minőségben.

Nemcsak imában,
hanem lelki kíséreként
is hordzott sokakat.

A Szentléleknek hála a schönstatti munkájában is élvezhettük kreativitását, amikor egy gondolatból, hogy hogyan lehetne Kentenich atya szellemét, tanítását elevenné tenni, létrehozta Alice-zal együtt, a világon egyedülálló Kentenich Kisegyetemet. Kidolgozott egy olyan öt éves képzést házaspárok számára, amely elmélyít az alapító atya gondolatvilágában, szemléletmódjában, és egyben a házaspár közös mindennapi életéhez is segítséget ad.

Kentenich atya előadásainak, írásainak túlnyomó többségét Kálmán fordította a magyar közösség számára. Ennek hatása érezhető volt. Kálmán nemcsak külsőleg, de lelkületét illetően is megnyerhetné a Kentenich hasonmás versenyt!

Szép megtapasztalás nekünk Kálmán figyelmes hallgatása, útmutatása. Emlékszünk bölcs és időnként merész hozzászólásaira egy-egy zsinat alkalomával. Egyik zsinati beszélgetésben a tettekre készségről volt szó valamilyen összefüggésben. Akkor Kálmán lassan, az ő mély hangján mondta, hogy szép, szép, hogy mi, ott jelenlévők lelkesedünk, zászlóvivők vagyunk ... de ha hátratekintünk, vajon látunk-e magunk mögött bárkit is, aki követne minket? Ezért az ő jelmondatjavaslata, melyet még Tilmann atya mondott egy korábbi beszélgetésük során: „Egerek, ki a lyukból!”

Kálmán példája kedvet és erőt ad nekünk arra, hogy mi is figyelmesek, türelmesek és megfontoltak legyünk. Példájából erőt merítünk Kentenich atya gondolatainak tanulmányozásához.

Ha apa valami igazán fontosat akart mondani, például a becsületről, sose kezdte úgy a mondatát, hogy Tilmann atya ezt mondta, Kentenich atya azt mondta, vagy XY azt mondta, mindig egyes szám első személyben beszélt. Nem hosszan, röviden, és mindig meghagyta a választást. Felkínálta, hogy ő így gondolja. Tudta, azt gondolom tudta, ha nem is tudatosan, hogy az érdekel engem, hogy ő mit gondol. Amikor esetleg tovább beszélgettünk, hogy miért gondolja azt, amit gondol, csak akkor hozta elő az ő példaképeit, ezáltal váltak nekem is példaképeimmé az ő példaképei.

Négyéves voltam, itt laktunk még Keszthelyen. Emlékszem, ott hüppögtem a szobában és apa utánam jött, akkor volt ő negyvenéves, és a négyéves fiától bocsánatot kért, mert úgy érezte, hogy a kiszabott büntetés túlzó volt.

Február elején, ahogy megtudta betegségét, hozzánk fordult, hogy van-e valami, amivel megbántott minket, amit esetleg jóvá tud tenni. Emlékszem, utolsó beszélgetéseinkre: bár nem haragudtam rá, ő mégis bocsánatot kért azért, hogy nem tudott eléggé kiállni mellettünk, amikor szükségünk lett volna rá.

Apa íróasztala a háziszentély mellett volt, ahol a sötétség beálltával gyakran egy kislámpát kapcsolt fel. Így a Mária kép Jézussal és az általuk kialakult légkör az, amelyben Kálmán élt, dolgozott és imádkozott. A háziszentélyünk alján kis cetliken a sok név, akiket imáiban hordozott. Nemcsak imában, hanem lelki kíséreként is hordozott sokakat. Többen fordultak hozzá tanácsért vagy havonta számoltak be neki lelki életük alakulásáról. Mivel Isten egy finoman érző szívet adott neki, alkalmassá tette őt a lelki kísérésre, erre a papi feladatra. Így mára sokak számára híddá vált ő a mennyei Atyához. De nemcsak a személyes kísérésben, hanem az apostolkodás lelkülete által is sokakat Isten felé segített. Kentenich atya szövegeit fordítva, azokat a mai életre alkalmazva, előadásokat tartva vagy az összejöveteleken hozzászólásaival sokakat gazdagított, házaspároknak utat mutatott, Isten eszközévé vált. Mindezt szerény módon, ha lehetett inkább a háttérből tette.

Nagyon értékeltük azt, hogy a Tecsengo visszavonulása után is szívében viselte a mozgalom fejlődését, alakulását. Feleségével, Alice-zal együtt eljöttek a zsinatokra, bölcs hozzászólásaival útmutatást adott a fiatalabb nemzedéknek.

De ugyanígy a KH alakulása, sorsa vagy az előadói töltekezés is érdekelte, Keszthelyről rendszeresen elutaztak egy-egy eseményre, találkozóra.

Nemcsak schönstatti programokra utaztak fel Keszthelyről, hanem időt, energiát nem sajnálva személyes találkozók kedvéért is. Egy ilyen alkalom volt egyszer egy férjem által tartott tudományos előadás is. A hallott műszaki témájú előadás eredményeit, mondanivalóját Kálmán azonnal alkalmazta a hitéletre, a Jóistennel való kapcsolatunkra is. Azt mondta, Istennel való kapcsolatunkra is jellemző, hogy a megértést, észlelést sok „zaj” és „torzítás” zavarja, ott is szükségünk lenne egy algoritmusra, mely helyreállítja a Jóisten felé a kommunikációs csatornákat, hogy segítsen meglátni, észrevenni életünkben a Gondviselés jeleit, vezetését.

A katolikus Egyházban a püspök, a szerzetesrendekben az apát nyakába mellkeresztet tesznek. Ennek mély értelme van: a vezetés felelőssége a gondolattól a megvalósulás befejezéséig sok munkával és nehézséggel is jár. A Schönstatt Családban erős, apostoli személyiségek, házaspárok vezetése hasonló öröm és kereszthordozó felelősség volt, és ma is az, amit ő hősiessen viselt.

2012-ben, Tilmann atya temetésén Róberttel együtt ígéretet tettek, hogy Tilmann atya emlékét és előadásait elevenen tartják. Ezt a munkát élete utolsó percéig végezte. Kálmán kórházba vonulásáig is ezen dolgozott Alice-zal, 2000 oldalnál is több, köteteket is kitöltő előadásokat szerkesztett.

A szentély és képzőház létrejöttének lelki és anyagi támogatója volt az utolsó leheletéig.

Amikor február elején megtudta, hogy súlyos beteg, ezt rögtön Isten hívásának tekintette. „Alice, ne félj, hiszen erre készültünk” – mondta. „A mi hazánk a mennyben van.” Isten a betegségét is arra használta fel, hogy másokat magához közelebb húzzon. Azon az estén, amikor megtudtuk, hogy súlyos beteg, egy apostoli/missziós hét az Élesztő volt sok fiattal. Az ő betegsége nagy hatással volt a fiatalokra, akik egész éjszakás szentségimádást tartottak, és sokan közülük ezen az estén Istennel mélyen találkoztak. Amikor másnap ezt elmeséltem apának, ő meghatódott. Mondta még aznap nekem, hogy „jó ez az Élesztő, csak én kicsit túlságosan a központba kerültem.” Az Élesztő elején mindenki kap egy kis keresztet fából, mely a mi apostoli küldetésünk és közösségünk jele. Apa az Élesztő eleje óta, 4 éve készíti nekünk ezeket a kereszteteket és imában hordozza az Élesztőt. Talán ez is forrása az Élesztő rendkívüli gyümölcsözőségének. A szenvedésben, a nehézségekben Istent megtalálni. Ez egy fontos téma volt életében. Hogy honnan jött neki ez a téma? Talán a nehéz születési körülmények és életének első éveit a háború után, melyet nem a bőség és gazdagság jellemezett, vagy később első felesége, Klári halála, és az ehhez kapcsolódó nehéz évek az újszülött Pannival. Mit lehet a szenvedéssel kezdeni? Schönsattban választ kapott a kérdésre. „A jó dolgok nem mennek könnyen” szokta mondani. A sok nehézséget felajánlotta a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. A szenvedésből és a nehézségből így lett kegyelem, mely életét olyan gyümölcsözővé tette. Azt, hogy ez a Szűzanyának való odaajándékozás milyen mélyen élt a szívében mutatja, hogy a kórházban élete utolsó előtti napján általa aláírt papírt, (mely arról szólt, hogy egy újabb műtétről

lemond, melyet valójában már az orvosok is csak a protokoll miatt kínáltak fel, de nem ajánlották) kérte, hogy ezt a papírt az óbudavári kápolna korsójába dobjuk.

Nagy példa számunkra az is, ahogy már a kórházakban a hétköznapjait élte Kálmán. Napirendet készített és tartott, amelyben helyet kapott a csend, az imádság és a rendszeres séta, mozgás is. A kórházban is Kentenich atya szövegeiből merített erőt, útmutatást.

Nagy ajándékként éltük meg, hogy a műtéthez és a halálához közeledve lehetőségünk volt találkozni Kálmánnal. Azt kérte tőlünk, ne róla és a betegségről beszéljünk, hanem mi meséljünk magunkról és a gyerekeinkről. Ne a betegség és a halál legyen a téma, hanem az élet. Figyelmesen hallgatót, kérdezőt, és nagy meglepetésünkre képből volt egy-egy gyerekünk korával, hobbijával kapcsolatban is.

A beszélgetés végén váratlanul bepillantást engedett belső világába, az életét rendszerező gondolataiba is. Sem félelem, sem kétely nem érződött rajta.

Szabad otthagyni a kavicsot

Citrom. Érzékletes képet idéz föl ez a szó: szinte érezzük a nyelvünkkel a savanyú ízt, összefut a nyál a szánkban. Kavics a cipőben. Épp így szinte érezzük a bőrünkön a nyomást, már nyúlnánk a lábunkhoz, hogy megszüntessük a kellemetlen érzést, hogy kivegyük a kavicsot.

.....

...itt egy kavics,
azaz növekedésre való
lehetőség van.

.....

Szimbolikus gondolkodásunkat is jól megböki ez a kavics – mindenki rögtön tudja, átvitt értelemben mit jelent ez a kép. Nehézséget, kellemetlenséget, bosszantó

dolgot, hibát, szenvedést. Szinte már hallom a „belső fülemmel” a prédikációt, ahol a kavics természetén, hatásain, az eltávolítás lehetőségein, az egyéb kezelési utakon elmélkedünk... Vagy akár Kentenich atya hozzáállásán, aki azt tanítja nekünk, hogy nem

feltétlenül a kavics kivételén kell fáradoznunk, hanem a kavicsal járás lehetőségén: „Nem futamodom meg semmi nehézség előtt!” – mondta valakinek, aki az iránt érdeklődött, honnan merít erőt a legnehezebb helyzetekben. És hozzátette: „Akárhova mehet, mindenhol van valami, ami nehéz és érthetetlen.” És akkor elmesélt valamit magáról: „Hozzászoktam ahhoz, hogy minden mögött Istent lássam.”

A **feszültségtörvény** értelmében egy organikus pedagógus (vagy schönstatti, vagy keresztény) életében törvényszerűen *mindig lesz valami nehézség*. A nevelésben adódó számos – vagy inkább számtalan – példát tudna mindegyikünk kapásból felsorolni. (És bizony érdemes is saját listát készítenünk, már csak azért is, mert egy felismert, tudatosított szenvedést könnyebb kezelni és föl lehet ajánlani azt – esetleg pont az okozójáért.) Lehetnek nehézségeim egy neveltem jellemével kapcsolatban, vagy elkövethet valaki ellenem valamit, vagy egyszerűen nem kedveljük egymást. Vagy mi van, ha hibázik a neveltem? Vagy még nehezebb, ha én magam hibázom! Ezekhez képest egy külső körülmény adta nehézség akár kicsinek – kavicsnak – is tűnhet... De mi történik, ha még azt a kis kavicsot sem tudom pillanatnyilag kivenni a cipőből? Vagy akár soha?

„Ez azt jelenti, hogy csak amikor nehézségeink vannak, akkor növekszik a szeretetünk. Itt különbség van egy virág, egy fa növekedése és az ember szeretetének növekedése között” – tanított minket Tilmann atya. Központi jelentőségű, hogy ezen a ponton kialakítsunk magunkban – és a neveltünkben – egy újszerű és lázadó magatartást, ha úgy tetszik, egy különleges szokást, amely az általános gyakorlattal szembemegy. Manapság ugyanis nincs kultúrája a **megbocsátásnak**, az **irgalomnak**. Ha hibázik valaki, akkor megbüntetjük, legjobb esetben is kibeszéljük. Sarkalatos kérdés tehát, hogy irgalomra, megbocsátásra „hajlamossá” neveljük magunkat – van, akinek ez könnyebben megy, van, akinek csak évtizedek kemény aprómunkájával, de

mindenképpen az emberi hajlama-
inkkal ellentétes irányba mutat. És
úgy is nevelhetjük magunkat, hogy
kihegyezzük a figyelmünket, mikor
kapunk mi magunk megbocsátást –
például a társunktól? Vagy gyónás-
ban, imában Istentől? És élvezzük
is ki, ünnepeljük meg, örvendezzük
meg alaposan!

Hibázni szabad! Mi lenne, ha
ezt sulykolnánk neveltjeinkbe? És
önmagunkba? (Természetesen a leg-
magasabb eszményre törekvés meg-
őrzésével egyidejűleg – ez aztán a te-
remtő feszültség!) Mi lenne, ha most
nyáron például ez lenne az egyik
jófételtelünk: naponta legalább egy
hibát megbocsátok valakinek, és
naponta legalább egyet magamnak!
Ha nem tenném szóvá a kis hibát?
(Evolúciósan úgyis úgy vagyunk
huzalozva, hogy a rossz – mint
potenciális veszély – sokkal hango-
sabban kiabál a bensőnkben: a szép
tapétán a kis koszfoltot vesszük észre
rögtön...) Mi lenne, ha szabad volna
hibázni? *Nem* az a feladatunk, hogy
a hibákra felhívjuk a figyelmet! Mi
a feladatunk? Az, hogy növekedés
történjen, és önzetlenül szolgáljuk
az életet. (Mindenkori helyettesítse be
most itt a saját nevelési eszményét, a
személyes eszményét!)

Mit tegyek akkor, ha a neveltem-
re (még) nem hatott a példám, és
begörcsöl az őt ért kellemetlenség,
szenvedés miatt, vagy akár a saját hi-
bája miatt? A szintén Tilmann atyai

„gyere, most minden újra rendben van, szeretlek” mondat igenis
hangozzék el gyakran a mi szánkából is! A biztatás, megértés mel-
lett az eleven érzékeléskapcsolat keretében keressünk egy saját él-
ményt is. (Nekem mi okozott hasonlóan fájdalmat? Mikor éltem
át olyan fájdalmat, amit most a neveltem átél? Mi esett volna jól
akkor nekem?) Ha a bensőnkben újra átérettük, akkor könnyeb-
ben találjuk meg a neki megfelelő szót. „Barátaim! Ez munka!”

Egy ismerősöm mesélte, hogy egy betegség következtében
erősen csökkent az érzékelés a lábában – nagyon kell figyelnie,
nincs-e valami a cipőjében, ami törhetné a lábát, mert egészen
ellilul, észre sem veszi fájdalom híján. (Egyébként félmaratont
fut azóta is...) Ezt hallva elgondolkodtam, hogy akár hálás
is lehetek a kavicsok okozta testi és lelki fájdalomért, hisz a
fájdalomnak funkciója van: felhívja a figyelmemet arra, hogy
itt egy kavics, azaz növekedésre való lehetőség van. Innen már
csak egy lépés lenne az, amire évek-évtizedek óta törekszem (és
ami a lelki élet egyetemi fokozata): hogy valóban hálás legyek
magukért a kavicsokért (szenvedésekért) is... Lehet, hogy most
nyáron kipróbálom!

Nyáron nyaralunk: ha tehetjük, utazunk, összecsomagoljuk,
ellenőrizzük az útipatikát: minden vészhelyzetben legyen mit
előkapni. A lelki útipatikánkat is érdemes frissíteni: feltétlenül
tegyünk be egy nagy tégely irgalmat is, mert biztosan lesz
majd olyan kisebb-nagyobb lelki, kapcsolati
seb, amit ezzel kell kenegetnünk! Az el-
fogadó irgalom a beszélő kamasznak,
a dolgait elhagyó kisiskolásnak, a
hisztiző tipegőnek, a krónikusan
elkéső nagymamának, a bogaras
házastársnak is.

És persze az sem árt, ha az Or-
ganikus Pedagógia lelki immun-
erősítő, lelkiegészség-megőrző
hatását mi magunk is kihasznál-
juk: naponta megmerülünk Isten
irgalmában, napozunk az Ő elfogadó
szeretetében, magyarán: imádkozunk...

Házaspárként szentté válni (Tilmann Beller)

Itt teljesen világos elképzelésünk van a házastársak egymáshoz és Istenhez való viszonyáról. Vannak olyan családközösségek az Egyházban, akik ezt másképp csinálják. Ott, ahol az emberek törekedni kezdenek a tökéletességre, mindig nagy sokféleség van. Már a kezdetekkor voltak a remeték, és voltak a szerzetesek, akik közösségben éltek. Nekünk az az elképzelésünk, hogy házaspárként mi ketten egy remetepár vagyunk. Vannak csoportok az Egyházban, akik ezt másképp csinálják. Ott a pap nagy szerepet játszik, mintegy ő a harmadik a kötelékben. Nálunk nem. Nálunk Isten a harmadik a kötelékben Jézus Krisztus által. Ezt a Krisztussal való összekapcsolódást közvetlenül tapasztaljuk meg, nem szükséges, hogy minden egyes esetben pap közvetítse azt. Természetesen a pap segíthet.

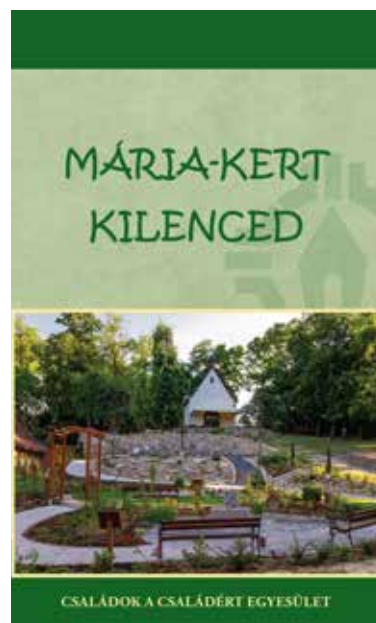

Mária-kert kilenced

Mária kertje nemcsak Óbudaváron van, de bennünk is lehet. Felépíthetjük azt magunkban is, gondoskodhatunk róla a mindennapokban és így az széppé, gyümölcsözővé válhat környezetünk számára is. Valójában ez a Mária-kert igazi üzenete.

Inspirálhat bennünket arra, hogy elmélyítsük kapcsolatunkat Máriával.

Segíthet, hogy a nehézségek helyes értelmezésével és elfogadásával, életünket organikusan szemléljük és meglássuk benne napról-napra a szerető Isten tervét. Felidézi bennünk Schönstatt történelmét, sugva hogy annak részei és építői vagyunk, sorsközösségben elődeinkkel és alapítóinkkal, Kentenich atyával.

Kápolnaünnep

Milyen szép alkalom hozott ma össze bennünket.

20 évvel ezelőtt épült fel az első Schönstatt-kápolna magyar földön – 20 év kegyelem. Azóta kegyelem árad ki a szentélyünkéből. 20 évvel ezelőtt a Szűzanya újra és különleges módon költözött ide a magyar földre.

A 20 évvel ezelőtti felszentelési ünnep volt az első nagy ünnep, amelyet Önökkel együtt élhettem meg. Egy napsütéses, meleg tavaszi nap volt, kb. 1300 vendég, sok lelkes résztvevő, családok, gyermekek és fiatalok. A nap a belső kegyelmi nap szimbóluma volt, amelynek tanúja lehettem. A magyarok kezdettől fogva meghódították a szívemet.

Hazánkban ezeréves hagyománya van a Mária iránti szeretetnek. A magyar királyság kezdetén István király, halála előtt, hazánkat a Szűzanyának ajánlotta. Ez egy mély, meleg, szívbe vésődő cselekedet volt keresztény történelmünk kezdetén. Azóta a Mária-szeretet áramlata folyik népünk ereiben. A mai napig augusztus 20-a, Magyarország Máriának történő felajánlásának napja, hivatalos ünnep. A mai napig él ez a

tudat népünk lelkében. Egymásba írt szívek – így fogalmaztuk meg másfél évvel ezelőtt a szentélyünkéből kiáradó kegyelem áramlatát.

Az egyik első emlékem a családi találkozóról Önökkel: A második szövetségi évfolyammal való kirándulás alkalmával hegyet másztunk – ott készült is egy felejthetetlen csoportkép Gál Laci önkkioldós fényképezőgépével – és ezen a romantikus, csodás helyen teli torokból énekeltük a Mária-himnusz: Boldogasszony Anyánk, régi nagy patrónánk...

Ez él a népünk lelkében, de most megrendülni látszik – bár a kommunizmust is túlélte – de a jelenlegi botrányok, amelyek egyházunkat érik, talán még jobban ártanak.

De nincs elvesztegetett perc,
amit a másíknak adsz.

És ekkor Mária ismét leteszi lábát a magyar földre: Schönstatt ehhez a szeretet- és tiszteletáramhoz kapcsolódik.

Valójában már sokkal korábban – 40 éve – árad a Schönstatt-kegyelem a háziszentélyekből. Az első háziszentély Róbert és Rita családjában volt, majd egyre többen... Háziszentély-családfánk tanúskodik erről. Tilmann atya irányt mutatott: csak akkor építünk kőszentélyt, ha már 100 háziszentélyünk van, tehát 100 azonosított Schönstatt-család. A mi szentélyünk a főoltár, a háziszentélyünk pedig a mellékoltár.

(Részlet Gertrúd-Mária nővér beszédéből)

Tudjátok, amikor házasságot kötöttetek, akkor felértékeltek a másikat. Nem is csoda, hogy sokan elsírják magukat. Alig bírják kimondani az eskü szavait. Miért? Mert ott van benne az a végtelen öröm, hogy valaki most igent mondott rám és én is valakire igent mondtam anélkül, hogy bármit tudnék a jövőjéről. A múltját nagyjából ismerjük, a jelenben majdnem száz százalékig biztosak vagyunk, de a jövő az teljesen ismeretlen. És ezért a házasságban is az Isten a harmadik szövetséges, pontosabban Ő az első. És így hármásban már sokkal könnyebb előrehaladni.

Sokan azt sajnálják, hogy házasságkötés után jönnek a gyerekek és úgy érzik, hogy a lelki életük teljesen

elsivatagosodik. Nincs már annyi idejük imádkozni, Szentírást olvasni. De higgyétek el, a ti lelki életetekben most a másik szolgálata kap hangsúlyt. Aztán majd eljön az idő, amikor újra lehet mélyen imádkozni és nyilván most is keresni kell az alkalmaikat. De nincs elvesztegetett perc, amit a másiknak adsz.

A katolikus egyház is azt tanítja, hogy ha éppen vasárnapi misére mész és valakit bajban látsz és segíteni kell, akkor inkább hagyd el a misét és segíts rajta. Mert minden a szeretetért és szeretetből van. A házasságban is, más életállapotban is, az egész életünkben is. Arra kaptuk az egész életünket, hogy elajándékozzuk, vagy apránként, vagy egyben. S a végén, ha már mindent odaadtunk, akkor Istentől cserébe az örök életet kapjuk. Ebben példaképünk a Szűzanya, az Ő Fiat-ja, az Ő igenjével. Benne volt minden. A teljes bizalom Istenben, hogy Ő majd gondoskodik rólam, ha nem látom most a holnapot sem, csak azt látom, hogy nagy bajt hozhatok a fejemre, ha ezt az igent kimondom. Mégis bízott az Istenben. És ezért fontos, hogy a görögben a hit és a bizalom ugyanaz a szó.

(Részlet Fábry Kornél püspök atya prédikációjából)

„Az év során családok százai látogatnak el Óbudavárra. A szentély három útra hív, hármassal kegyelmi forráshoz vezet. Elsőként az ember megtapasztalja, jó itt lenni. Azt éli át, amit Jézussal a tanítványai a Tábor-hegyen. Ebben a mély otthonosságban egy régóta megbúvó szándék a felszínre tud kerülni, hogy az ember szeretne valamit tenni a Jóistenért. Itt megél egy lelki átalakulást, olyan mély az élmény, hogy ez tartóssá tud válni, és el tudja vinni az átalakulás ajándékát, egyfajta gyü-

mölcözőseget. Otthon érzi magát, belső átalakuláson megy át, élete iránytartása jobb lesz, megjelenik benne egy apostoli gyümölcözőség, s amikor visszajön, hálát tud adni, újra tud indulni, és apostoli módon tud jelen lenni a világban...

Alapvetően növekedésre buzdító a mi közösségünk, ehhez adunk lelki tartalmat. A házaspárok fogékonyak erre, de szükség van újabb és újabb motivációra a további növekedéshez, hogy az úton maradhassunk, értékőrző és értéknövelő maradjon a közösségünk. A tapasztalat azt mutatja, könnyebb úgy hűségesnek maradni, hogy egy úton járunk, mintha állodogalnánk.”

(Részlet – Török Péter és Orsi, Magyar Kurír)

A sok-sok fiatal család illetve az ifjak láttán hatalmas hála van bennem, és az a megnyugvás, hogy VAN KÖVETKEZŐ GENERÁCIÓ!!! Nekem már „csak” hátterezni kell, és tenni azt, ami életállapotomból fakad. Nagyon jó érzés volt megtapasztalni azt, hogy ránk, özvegyekre is szükség van tevőlegesen is.

Szép volt, hogy sok kisgyerekes fiatal család is részt vett az ünnepen.

Fábry Kornél püspök atya délelőttől jelen volt és beszélgetett az emberekkel. A közvetlensége sokakat megérintett.

Az idei kápolnaünnepről nekünk egy szín ugrik be leginkább. A gyerekek kék keze és szája mellett a kék kis zászlók. És amit Fábry Kornél atya is a szentbeszédje elején említett: az egész napos kék ég, mint egy nagy palást, ami felettünk volt aznap.

Szép kép amikor a busszal megérkeznek a győri zarándokok és első útjuk a kápolnába vezetett a Szűzanyához.

Szép volt, hogy ilyen sok házaspár - és egy egyedülálló egyetemista is (!) - kötött szeretetszövetséget.

Nagyon tetszettek Kornél atya szavai, közvetlensége, lényeglátása.

Ragyogás! - ez volt számomra a nap. Utat mutató fényesség a múlt „hősiessége”, éltető a jelen élettereje és előre mutató a fiatalok lendülete. Ragyogott a Nap, mikor feltűnt a horizonton; ragyogtak az arcok a személyes és lelki találkozásoktól, a hálától, az örömtől.

Az özvegyi „Menta” közösségünk megtisztelő felkérésben részesült, a Kápolnaünnepre készítjük el a virágdíszítést a kápolna körül. Ági hozta a friss tavaszi virágokat, amiből egy gyönyörű csokor készült a szabadtéri oltár elé. Örültünk a közös munkálkodásnak. A fiatalok személyes tanúságtételei és az új énekek segítettek a ráhangolódást.

Nagyon jó volt látni, a sok felszabadult gyermeket, együtt örülni velük, örömet szerezni nekik az édességekkel is. (mézkóstoló, vattacukor, energiagolyó 😊)

Kézzelfogható megtapasztalás volt, hogy mekkora ereje van az imának. Együtt ünnepeltünk az előttünk járó és példát mutató schönstattiakkal, akik rengeteg áldozatot hoztak azért, hogy Óbudaváron felépülhetett a Kápolna és a többi épület. Hálásak vagyunk és szeretnénk méltó utódaik lenni, hogy Óbudavár virágzó oázis maradjon és fejlődjön Isten dicsőségére.

Egész évfolyamunk ott volt. A közös munka során megtapasztalhattuk, hogy együtt erősebbek vagyunk.

A mi
családunkból
3 generáció
volt jelen.

A Kápolnaünnepre közös busszal érkeztünk Győrből sok ismerősünkkel együtt. Útközben a buszon Tilmann atya gondolatait hallgathattuk meg. Ez megalapozta az ünnepre való készülődést. Jó lehetőség volt kerti növények vásárlására. Mi is vettünk párat, azóta Óbudavár egy darabkája a kertünket díszíti.

Hála van bennem a jó időért,
a sok jó testvérért akik szeretettel
és energiájukat nem kímélve mindent
bedobtak, hogy szép legyen
az ünnep. Méltó megünneplése
volt ez a kápolnának.

Örömeink

Ismered az országot, örömjárja át,
mindig érzed a ragyogó Nap sugarát:
hol az örök javak birtokában élnek
nyugalomban, oldottságban a kedélyek;
hol szív és akarat mindig felfrissülnek
dúsgazdag adományaitól Istennek;
hol a szeretet varázspálcája hamar
örömmre változtat mindent, ami zavar?

Szmola Egon Brúnó

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja
életüket termékenyvé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!
(Kentenich atya - Otthon dal - részlet)

Reguly Mihály

Prezenszki Abigél

Ha ti is szívesen megosztjátok
velünk örömeiteket, küldjétek el
az oazis@schoenstatt.hu-ra!

Kavicskoppanások

Aszály van. Az idei év a harmadik vagy a negyedik, amikor sem télen, sem kora tavasszal nem esett elég csapadék. A talajban nincs tartalék, a növényeknek segítség kell a szárba szökkenéshez. Pótolni kell a hiányzó vizet, hogy lehessen élelmiszert termelni. A problémát még nem érezzük a bőrünkön, nem emelkedtek meg az árak, van elég liszt és zöldség a boltokban, de a gazdák már húzzák a vészharangokat, csak nem elég hangos a kongás. A médiában nem jelennek meg ezzel kapcsolatos riportok.

Mi pedig örülünk, hogy újra itt a nyár, alig várjuk, hogy valamelyik vízparton hűsölhessünk, és sopánkodva jegyezzük meg, hogy mennyire alacsony a vízszint. De azért meglocsoljuk a gyepet, lemossuk a kocsit, és hogyha természetes vízben már nem lehet fürödni, akkor elmegyünk egy medencés strandra. Apró és felesleges dolognak tűnik az, hogy zuhanyozunk fürdés helyett, vagy lemondunk az udvari medencéről, esetleg újra használjuk a gyümölcsmosásnál keletkező vizet.

Ez a jelenség még nem nyomta be eléggé a vészjelző gombunkat. Még nem töri eléggé a lábunkat a cipőbe került kavics. Úgy tűnik, egyelőre csak kopog, szép halkán, lépéseink ütemére koppan a betonon. Aki figyel, hallja, hogy merre megyünk, de mivel nem fáj, ezért nem nagyon foglalkozunk vele. Örülünk, hogy a kavics kívül van, és nem belül. Ha kimegyünk a természetbe, nem is halljuk a hangját, csupán az ember alkotta területeken, a betonon, a térkövön koppan.

Ha ugyanarra megyünk tovább, ahol az a kavics belekerült a cipő talpába, akkor előbb-utóbb belülről is fog belőle kerülni. Az pedig feltöri a talpunkat. Vízhólyag, majd fájó seb keletkezik. Pedig a cipőtálp kavicsa árulkodott arról, hogy letévedtünk a helyes útról. Ha hangosabban kopogna, többen hallanák meg, hogy valami gond van.

Minél többen beszélünk arról, hogy aszály van a Kárpát medencében, annál előbb meghallhatnák a döntéshozók. Ugyan lesz még eső, lesz még árvíz, lesz még havazás és ki tudja hogyan változik az időjárás, de most nem jó úton járunk. Várhatunk arra, hogy magától megváltozzon, vagy elkezdhetjük kiszedni a kavicsainkat a teremtett világ ezen szegletéből is.

Kavics a cipőben – gyerekszemmel

A mostani témáról, ahogy a kavicsokat gyűjtöttem össze gondolatban a gyerekekkel, gyerekeinkkel, Pilinszky János sorai jutottak eszembe: *„A tengerpartot járó kisgyerek / mindig talál a kavicsok közt egyre, / mely öröktől fogva az övé, / és soha másé nem is lenne”*

Szép mottóul szolgál ez a kavicsos témához, hiszen a gyerekeinkkel járó tapasztalatokból már tudjuk mind: egy kisgyerek bizony meg fog állni séta közben és gyűjteni fogja a kavicsokat. (Meg minden más is, de most maradjunk a kavicsoknál!) Ha a kavicsra gondolok, ami kellemetlenséget jelent a *cipőben*, sérülést okoz, ami fájdalommal jár, szép dolog párhuzamba állítanom a kavicsal a *kézben*: ahol kincssé válik, ritkasággá, ami csak az enyém, amihez le kellett nyúlnom, ami miatt meg kellett állnom.

.....
...meg kell állnunk, és rá kell néznünk arra, ami fáj.
.....

A nehézségek is, amik a gyerekekkel járnak: az aggodás, hogy jó helyen vannak-e, hogy jó felé tart-e az életük, hogy a nevelés mindennapi küzdelmeiből vajon mennyi épül majd beléjük, segíteni tudjuk-e őket jól az életben – talán mind ilyen kavicsok. Van, hogy könnyen vesszük őket, meg az élet a maga folyamával, és fel sem tűnik, hogy kavics került a cipőnkbe. Aztán van, hogy egy lépéssel elmozdul és nyomni kezdi a talpunkat. Ilyenkor a fájdalom mértékétől függően gyorsan vagy lassabban, de meg kell állnunk. A nevelés, az elfogadó szeretet és az érteni vágyás is kerülhet bennünk néha olyan helyzetbe, hogy meg kell állnunk, és rá kell néznünk arra, ami fáj, ami „nyomja a talpunkat”.

Milyen szép lenne, ha ezeket a kavicsokat megpróbálnánk elfogadni. Ha elmozdítani nagyobb munka, akkor szeretettel, türelemmel néznénk rá, és talán eszünkbe jutna az a szeretet, amivel az évekkel ezelőtti kisgyerekünk (aki most a kamaszságával az örületbe kerget...) a kavicsokat gyűjtögette az úton. Ezt a vágyat érzem magamban, és ehhez kívánok sok erőt mindenkinek: elfogadni a kavicsainkat (ha már ott vannak), és úgy tekinteni rájuk, ami a gyerekneveléssel így is-úgy is együtt jár. Jó gyűjtögetést!

Ne féljetelek!

Sok mindentől képesek vagyunk félni. Félnünk a holnaptól, a gyerek témazárójától, a fertőzésektől, az állásinterjútól. Vagy éppen attól, hogy nem sül meg eléggé az ebédnek vagy vacsorának szánt hús...

Ha úgy érzem, valami nehezen megy, az erőfeszítések ellenére nem formálódnak a szándékom szerint a dolgok, akkor, ha lehetőségem van rá, grillezek. Nem felejték el közben imádkozni sem. Egyrészt a viselt dolgaimért, másrészt a sütés eredményéért...

Sokszor tapasztalom, hogy a háziasszonyok és háziurak mindenképp addig sütik a vékonyra vágott és kiklopolt szeleteket, amíg azok kellően szárazra és szájasra formálódnak. Persze aki kellőképp éhes,

annak minden jól tud esni, de az enniváló nem üzemanyag, hanem örömünk forrása is!

A frissen sült húst érdemes már az elkészítés előtt legalább egy órával kivenni a hűtőből, és hagyni felmelegedni. Jómagam a fűszerekkel nem bánok túl gazdagon, csak só és frissen őrölt bors, amivel közvetlenül sütés előtt bedörzsölöm a legalább hüvelykujj vastagságúra vágott hússzeleteket. A pácolásnak nem vagyok híve. Ha frissensült készül, a hús érett, natúr ízet kedvelem, a parázs füstje, a forróság által létrehozott ropogós kéreg, a fagygyús-zsíros pörzsanyag a hús felületén adja a grillezés valódi örömét.

A szén legyen átforrósodott, izzó, a rácsnak is forrónak kell lenni. Sütni akarunk, fontos a nagyon magas hő. Ami még fontos lehet, az a pihentető felület, amire sütés után tesszük a szeleteket és tálalás előtt kb. 10 percig pihentetjük.

Általában tarját választok, vagy ha tágabbak a lehetőségek, érlelt marhanyakat, a szerényebbeknek vagy érzékeny gyomrúaknak filézett csirkecomb. Soha nem klopfolok, zsírral, olajjal nem kenek,

legfeljebb a csirkét lötytyentem meg egy kicsit, egyébként fölösleges. Ha a hús kellőképp márványozott, nem igényli amúgy sem. A forró rács, és alatta a parázs aztán elvégzi, amit kell. Oldalanként 4-5 percig sütöm a húsokat, aztán félreteszem pihenni. Nyugodtan ketté lehet vágni, miután levettük a rácsról, csak hogy biztosak legyünk benne, valóban rendben van-e, és az igényeinknek megfelelően kellőképpen átsült-e. Akkor jó, ha sütés után ruganyos a szelet, kellőképpen dzsúszos, nem száraz, a belseje enyhén rózsaszínes. Ha kedvünk van hozzá, akkor a forró szeletekre dobhatunk egy nagy kocka vaját, némi rozsmaringot, kakukkfűvet és fokhagymát.

A lényeg tehát: bátran, nem lehet elrontani, és olyan élményben lesz részünk, hogy örömmel hagyjuk magunk mögött a kopogásra sült csirkemelleket és a sokáig rágandó száraz, jobb sorsra érdemes darabokat.

Fröccsöt bőven kínáljunk mellé, a saláták, különféle pirított krumplik és hólyagos bélű kenyerek ugyanúgy barátai ennek az edudelnek, mint a jó francia vagy angol mustár. Kerti kiülő, bodzavirág illatú terasz, hétvégén szivarfüsttel és egy finom párlattal kísért elmélkedés jár hozzá...

Gyerekszój

Kitalálósat játszunk.

- Gondoltam egy bácsira, akinek fekete haja van, ilyen göndör nyaka, naaagy szakála, és a lába egészen a testéig ér! Ki az?
- Háát... Nem tudom..
- A neve úgy kezdődik, hogy Ó.
- ...?
- Ó... ba...
- ...?
- Bi!
- Óbabi!?
- Igeeen, kitaláltad!!

Tavaszi szünet, sokat vagyunk együtt. Hatéves a nyolcévesnek:
– Nem kell engem arrébb lökni! Érték a szóból is, mondd szépen, hogy takarodj!

Nagy kedvenc lett az Óz, a nagy varázsló hangoskönyv. Juli meséli lelkesen a sztorit:
– És akkor jött a nagy vihar, és elvitte a szél a Dorkát, meg a kutyáját, a Szopót.

Guffi gondolatai Csukás István Szép köszönésnek szép a felelete c. műve kapcsán:
– Ha te nem Anya lennél, hanem csak simán Zsuzsi, és egy ilyen vagány Jóska odalökne neked egy laza csá-t, akkor te szerinted eldobnád az agyad?

Hangosan ugat a kutyánk: a gyerekek találgatják, vajon ki jött hozzánk. Futár érkezik. Nagyfiunk kinyitja az ajtót, kislányunk kinéz, majd hangosan kiáltja:
– Először azt hittem, hogy ez az ember az apánk!

– B, Te ki tudod mondani azt, hogy aszteroida?
– Igen! Kő!

A téma a halál és a túlvilág.
– Ha majd egyszer meghalok – futok neki bátortalanul –, és megyek fel a Jóistenhez, akkor azon fogok gondolkodni talán... Majd átveszi a szót hatéves fiacskám:
– ...hogyan fogod köszönteni rég nem látott anyád!

Berci esti imához hozta magával a Betlehemet is, és így kommentálta: „hozom ezt a Jézus-lakást is, vagy mit”.

- Annyira büszke vagyok a Bercire, hogy nem is tudom elmondani!
- Biztos? A Mikulásnak se?

Óbudavári hírek

Az elmúlt időszakban minden hétvégén volt program a képzőközpontunkban.

Februárban és áprilisban is volt egynapos Eszközképző alkalom – köszönjük a házigazdák és előadók szolgálatát – nagyon tartalmas, gazdagító napok voltak. Az áprilisi alkalmon négy párhuzamos csoport is tartózkodott itt. Szép volt látni, hogy inkább a közösség öröme dominál, mintsem a népes forgatag okozta esetleges kényelmetlenségek. Együtt volt egy családkadémiai évfolyam – nagyon köszönjük a sok önkéntes munkájukat! –, az Eszközképző csapata, a lánymozgalom vezetőképzősei és a Diós házban is tartózkodtak vendégek. Örülünk, hogy egyre több régi családkadémiai évfolyam jön el töltekezni egy-egy hétvégére Óbudavárra. Telik a korszó, sokan imádkoznak az Egymásba írt szívek szentélyében!

A szövetségi évfolyamok hétvégéi mellett az Apostolok is megtartották tavaszi alkalmukat, volt 14+-os lányhétféje is, és ismét megrendezésre került a Középiskolás Ifjúsági Találkozó, a KIT. Bár Budapesten van márianővéreink és Péter atya bázisa, nekünk is jut belőlük, hiszen egyre gyakrabban bukkannak fel az ilyen alkalmakon. S néha „csak úgy” is megjelennek a nővérek, hogy a szentély levegőjében jól megmártózhassanak.

.....

Telik a korszó, sokan
imádkoznak az
Egymásba írt szívek
szentélyében.

.....

Érdekes kettősség alakult ki: a KIT-tel párhuzamosan református testvéreink tartottak nálunk csendes nagybőjti lelkigyakorlatot. Hálásak vagyunk mindkét csapat erőfeszítéseiért, alkalmazkodásáért annak érdekében, hogy mindenki jól érezhesse magát. Ekkor tényleg csúcspont volt a kápolnában. Nem véletlen, hogy idősebb és fiatal is feltöltődve, örömteli szívvel térhetett vissza a hétköznapi világba!

Már őszi órák havonta fogadunk középiskolás osztályokat Tükörképzésre. Péter atya és csapata hozta létre ezt a szinte lelkigyakorlatnak is nevezhető „képzést”. Nagyon örülünk, hogy ilyen nagy igény van erre a mély, interaktív, profi, változatos, szeretetteljes programra – a Tükörképzés honlapján (tukorkepzes.hu) nagyon sok pozitív visszajelzést olvashatunk. Élmény behallgatni a fiatalok elejtett megjegyzéseibe is: „ezt be fogom építeni a lelki életembe”, „ilyen klassz osztályprogramunk még nem volt”, „fontos mondat volt nekem a ‘semmit nélkülöd – semmit nélkülünk.’”

„Fehér László lovat lopott...” Szerencsére nem ilyen lelombozó hírrrel folytatjuk az óbudavári híradást. Fehér László asztalos mester szép fenyőbútorai megérkeztek az új épületbe, így néhány család már felavathatta az elkészült szobákat. Ehhez az is kellett, hogy az önkéntes munkaszombaton megjelent hős segítők hosszú órákon át fúrják fel a karnisokat, rakják össze a fürdőszobai polcokat, tükröket stb. Még hiányzik sok minden, de szép világosak az apartmanok, és kollégáinknak hála a végtakarítás eredményeként jó érzés bemenni az új terekbe.

Többször is vendégül láthattuk a különböző régiók házasság heti rendezvényeinek nyerteseit. Plébániai csoportok is megfordultak nálunk: volt olyan schönstatti család, aki egy napra hozta el az egyházközség házaspárjait végigjárni a házaspárok útját, de voltak, akik egész hétvégére jöttek, hogy megmutassák az otthoniaknak, milyen is az az „Óbudavár”.

Nem csak az időjárás volt fantasztikus a kápolnaünnepen, de a negyedik szövetségi évfolyam szervezése is! Egy résztvevő így búcsúzott a nap végén: „Olyan volt ez, mint egy igazi kis lelki-gyakorlat!” Külön öröm volt a sok-sok egyéb megajándékozottság mellett, hogy tavalyhoz hasonlóan ismét együtt ünnepelhettünk az ifjúsági mozgalommal. Remek kávéfőztek, finom kürtős kalácsot sütöttek, vidáman kenték a centicsintát. De nem csak ezért jó a közelükben lenni. Hanem szuper látni frissességüket, egyediségüket, kreativitásukat, hűségüket, közösségüket! Reméljük családként is viszontláthatjuk majd őket!

Nagybőjtben a jelmondatkibontó tavaszi zsinatnak is helyet adott Óbudavár. Jó légkörben járták körül a résztvevők a „Szentélyünk forrásából merítünk” mellérendelt értékeit, így készülve nem csak a nyári családnapokra, de a csoportmunkára is.

Minden hónapban szervezünk régiós gyerekbarát szentmisét, ami nagyon népszerű a környékbeli kisgyerekes családok körében, hiszen nem hogy nem zavarnak az eleven gyerkőcök, hanem résztvevőstül, zenészesztül, József atyástul mindenki

kifejezetten örül nekik. S mivel zárandokebédet is kaphatnak, nem kell hazasietni főzni, hanem tudnak maradni sétálni, beszélgetni, ismerkedni a régiós családok.

A húsvéti szünetben ugyan zárva voltunk, de azért „becsúszott” egy utolsó vacsora, egy családos keresztút és egyetemista fiúk is itt töltötték a szent három napot Péter atyával.

Egy kis előretekintés:

Nagylelkű támogatóinknak hála nemcsak az új épületet tudjuk majd hűvösebbé tenni, hanem a Kentenich és Tilmann házakat is. Nagy öröm ez; az elmúlt években sokan megfogalmazták ezirányú vágyaikat.

.....
...nehézségek
hatékony eszközök
Mária kezében.
.....

Ugyanakkor érdekes kihívást is jelent. Eddig a kánikulában nagy sorsközösséget élhettünk meg, még akkor is, ha nem mindegyik szoba volt egyformán meleg. Idén ez másképp lesz, hiszen az MHC házak szobáit egyelőre nem tudjuk majd hűteni, s bizony a meleg szoba még melegebbnek tűnhet, ha arra gondolunk, hogy a szomszéd házban milyen kellemes klímában pihennek mások...

Keressük a legjobb megoldást: Például a nem hűtött szobákba ventilátort teszünk majd, s arra gondoltunk, hogy az óbudavári heteknél mindenki jelezheti, hogy milyen szállástípust szeretne. Három foglalási kategóriát állapítottunk meg:

Gyermeki bizalom: kifejezem vágyamat a hűvösebb szállás iránt, de nyugodt szívvel elfogadom, ha – az üzemeltetők minden igyekezte ellenére – vágyam nem teljesül.

Bianco: előre elfogadom, bármilyen szállást fogok kapni.

Inscriptio: kifejezetten kérem a meleg apartmanokat.

Hisszük – hiszen már sokszor megtapasztalhattuk –, hogy az önként vállalt vagy örömmel elfogadott nehézségek hatékony eszközök Mária kezében. Most ráadásul egészen közvetlenül megélhetjük, hogy a meleg okozta kényelmetlenségeink nem hiábavalóak, hiszen ezáltal egy másik családot tudunk megajándékozni egy komfortosabb szállással.

Szentélyünk forrásából merítünk

Lelkigyakorlat Sopronban

Február végén második alkalommal tartottunk lelkigyakorlatot házaspároknak Sopronban. A lelkigyakorlat témája az idei éves jelmondat volt: „**Szentélyünk forrásából merítünk.**”

A belvárosi kollégiumban csend, elmélkedés, szentségimádás, beszélgetések, szentmise és gyónás, lelki beszélgetések jellemezték a napokat. Így a jó ebédrel együtt igazi testi-lelki feltöltődésben volt részünk.

Újra és újra arra biztattak bennünket, hogy merítsünk kegyhelyünk forrásából, töltsük meg a korsót. A lelkigyakorlat végén minden házaspár kapott egy-egy korsót, amit haza vihetett a háziszentélybe.

Köszönjük a szép alkalmat Oszvald Ferinek és Enikőnek, Kaposi Lacinak és Andinak, Rákóczy Lacinak és Magdinak.

Szeretetszövetség nap Győrben

Március 8-án egy igazi, szívet-lelket melengető nyári napon tartottuk Győrben az első Szeretetszövetség napot. A nagyböjt elején igazi töltekezés volt ez Szelestei Gábor és Barbi vezetésével.

A szeretetszövetség, amely egy út, egy eszköz ahhoz, hogy a hétköznapi életünk eseményei által miként törekedjünk a Szűzanya segítségével az életszentség felé. Barbi és Gábor a szeretetszövetség gazdag, szervesen kifejlődő történeti háttéréről és az életet szolgáló gyakorlati alkalmazásról osztották meg gondolataikat. Az előadásokat házastársi beszélgetés, majd finom ebéd követte, az égiektől kapott szép időben. Délután Kentenich atyának ma is aktuális szavait, előadását tanulmányoztuk, majd egy már kötetlenebb be-

.....
...miként törekedjünk a
Szűzanya segítségével
az életszentség felé.
.....

szélgetésben választ kaphattunk a felmerült kérdéseinkre. Míg a házaspárok igazi, mély töltekezésen vehettek részt, a gyerekeket kedves gyerekfoglalkoztató csapat kötötte le.

A napot a ménfői Nagyboldogasszony-templomban Bognár István atya által bemutatott közös szentmisével zártuk.

Hálát adunk a Szeretetszövetség napért, hogy a növekvő, étellel teli közösségünkben ilyen szép lehetőségek adódnak, melyek a házaspárok, a családjaink és a közösségünk lelki mélyülését és egységét szolgálják.

Egymásba írt szívek

Lelkigyakorlat Budapesten

Március végén lelkigyakorlatos hétvégét tartottunk Budapesten a KH-n, melyen sok házaspár töltekezhetett.

Szombaton délben keresztutat imádkoztunk a Ménesi úton található vincés nővérek házi kápolnájában, ahol az egyes állomásokon a párok vezették az imádságot. Szombat este a résztvevőknek bensőséges légkörben lehetőségük volt arra, hogy a szentély oltáránál **Egymásba írt szívek** címmel beírják nevüket a Szűzanya szívébe.

Mit kaptunk a hétvégén?

- nehézségeinket Isten kezébe tehetjük
- kettesben töltött idő – milyen jó lenne mindig így maradni
- jobban megértettem a kegyelmi tőkét, vágyom rá, hogy családom szíve átalakuljon és közelebb kerüljön Istenhez
- februárban új munkahelyem lett, így különösen jó volt egy kis nagybőjti elcsendesedés
- az elcsendesedésben a szívemben is helyére kerültek a dolgok, köszönöm az előadóknak és a szervezőknek
- előadás, szentségimádás, szentmise, csend – igazi húsvéti készülődés
- az igazi ajándék: idő a házasságunkra

Köszönjük a lelki élményeket és töltekezést Sallai Tamásnak és Évának, Geiger Andrisnak és Reninek, Soós Viktornak és Zsuzsinak!

Tavaszi Zsinat

A tavaszi zsinat szép lehetőség volt, hogy előadók, házigazdák, csoportvezetők együtt merítsünk szentélyünk forrásából. A jelmondat-hoz egy remek játékkal is közelebb kerültünk!

Játszatok velünk ti is!

Egy lehetséges válasz:

Óbudavári szentélyünk kimeríthetetlen forrásából reménytelen szívvel annyi erőt merítünk, amennyire szükségünk van, amikor itt vagyunk, mert szükségünk van rá, mivel ez az egyetlen esélyünk a holnaphoz, de nem csak egyszer, mégis marad benne bőven és utunk nyugodtan folytatjuk tovább, ezért erőre kapunk, így hát minden oké lesz egy darabig.

Hálások vagyunkKH

Budapesti Közösségi Helyünkkel kapcsolatban sokféle érzések és megtapasztalások jutnak eszünkbe. Elsősorban hála van a szívünkben. Oly sok kegyelmet éltünk már meg a szentmisék és egyéb lelki programok kapcsán, vagy akár az építkezések során is, amelyekért nem tudunk elégszer hálát adni. Megérezhettük többször is, hogy a Szűzanya jelen van, tervei vannak az épülettel és a budapesti régióval is. Mária igazi édesanyaként egyengeti az utunkat, segített, hogy 50 évre ingyenes használatba kapjuk a házat a ciszterci rendtől és folyamatosan gondoskodik arról is, hogy valahogy ki tudjuk gazdálkodni a rezsiköltségeket. Célunk, hogy összegyűjtsünk legalább 50 családot, akik havi, rendszeres adományaikkal támogatják a Szűzanya és a KH ügyét, elsősorban azért, hogy fiataljainknak ne kelljen hozzájárulást fizetniük a csoporttalálkozók alkalmával. Jelenleg kb. 30 fix támogatónk van, akiknek hálás szívvel köszönjük nagylelkű segítségüket!

De megtapasztaltuk azt is, hogy Mária nem csak az anyagi dolgainkkal törődik, hanem a lelkünk is fontos számára; ha szomjazunk, bátran meríthetünk a kegyelem forrásából, mert bőkezűen osztja adományait a budapesti Szentélyben is.

Az elmúlt hónapokban sem szűkölködtünk lelki feltöltődési lehetőségekben:

- Márciusban Anya-lánya napok keretében mozgalmunk alsós és gimnazista leányai egy-egy napot tölthettek édesanyjukkal a Szűzanya közelében. Még Sopronból, sőt a határon túlról is érkeztek résztvevők!
- A lányok egyhetes lelkigyakorlata alatt, minden nap volt idő a Szentélyben elidőzni az Oltáriszentség előtt, szentmisét ünnepelni, szentgyónást végezni, együtt enni, sokat beszélgetni, előadásokat hallgatni. Hálások vagyunk Gertrúd-Mária nővér, Julie nővér, Margit-Mária nővér és a Németországból érkezett Christina Mária nővér alázatos és hűséges szolgálatáért!
- A házaspároknak is volt lehetőségük az Úr Jézusban és a Szűzanyában megpihenni. Egy egész hétvégén át tartó lelkigyakorlat alatt, kiszakadva a hétköznapiakból, a párok Schönstatt különböző lelki kincseivel frissíthették fel fáradt, vagy akár kiapadt lelküket. „Nyugtalan a szívünk, amíg benned meg nem nyugszik” – Szent Ágoston szavait idézte Gertrúd-Mária nővér, majd inspirációkat adott, honnan meríthetünk erőt ahhoz, hogy gyümölcsözőek legyünk otthon, az önkéntes munkában, a munkahelyen.

- Elindult a Vértező új évfolyama. Örülünk, hogy az elkötelezett, egyetemista fiúknak is otthont adhat a KH a havonkénti találkozásukhoz. A Szűzanya áldását és a Szentlélek vezetését kérjük rájuk, hogy megtalálják azt az utat, amelyre a Jóisten hívja őket.
- A SchönSTART programsorozat schönstatt lelkiségének, kincseinek megismerésére, illetve a benne való elmélyülésre ad lehetőséget. A hiteles előadók szívesen válaszolnak a feltett kérdésekre is.
- Fiúmozgalmunk középiskolás, régiós fiataljai kéthetente találkoznak a KH-n, illetve a tavaszi szünet alatt háromnapos vezetőképzőn vehettek részt azok az ifjak, akik az ország különböző kollégiumaiban fiúcsoportokat vezetnek, szerveznek.
- Negyedik éve járhatják együtt nagypénteken Krisztus keresztútját a budapesti és környéki családok. Idén – most először – ez az ünnep egybeesett a szövetség napjával.
- Megújítottuk szeretetszövetségünket a Szűzanyával, majd „felzarándokoltunk” a Nővérek rendházába keresztútra.
- Az óbudavári Kápolnaünnep szentmiséjéről indultak fiataljaink Fábry Kornél püspök atya áldásával, hogy sok-sok órán (egész éjszaka is) és kilométeren át futva hozzák el a budapesti Közösségi Helyre Óbudavár tüzét. Az ifjúsági csapatot egy édesanya és Julie nővér is erősítette. Hálásan köszönjük a kitartó, példamutató áldozatukat nem csak a futóknak, hanem az őket biciklivel kísérőknek is! A beérkezés örömét emelte a virágvasárnap közös szentmise ünneplése, melyet Péter atya celebrált.

A lelki programok között egy kicsi, de annál vidámabb csapat gyűlt össze április elején, hogy a KH-t és a környezetét szebbé, tisztábbá varázsolják. Nagy megtiszteltetés és új élmény volt nővérekkel együtt takarítani. Teljes szívünk-ből köszönjük Gertrúd-Mária nővérnek, Julie nővérnek, Czigányik Lidinek, Kovács-Szerján Tündének, Mikesey Marcsinak, Selymes Sárinak, Szabó Jónásnak nemeslelkű segítségüket!

Ezúton is szeretnénk hívni és buzdítani mozgalmunk családait és fiataljait, hogy jöjjenek, merítsenek a budapesti Szentély forrásából és ízleljék meg az otthonosság, a lelki átalakulás, az apostoli gyümölcsozóság kegyelmét, valamint a lassan alakuló közösség örömét és reményteljes jövőjét!

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk – Budapesten is!

Hétköznapi örömök

„Milyen jó volt, amikor még reggel kilencig aludhattunk, de most a gyerekek már hatkor fent vannak hétvégén is.” „Emlékszel a nagy túráinkra a hegyekben, most meg örülök, ha a játszótérre le tudunk menni.” „Olyan jókat beszélgettünk este

ha a reggeli kávé még délelőtt meg tudjuk inni, ha valahogy a felszínen tudunk maradni.

Schönstattban tanultuk, hogy inkább legyünk aranyások, nem pedig ganajtúró bogarak, ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy minden nap lehet valaminek örülni, csak észre kell venni! Szép példaként áll előttünk Néri Szent Fülöp, akinek az öröm különösen is fontos érték volt az életében. Így fogalmaz: „Tudsz nevetni magadon, ha nem veszed olyan komolyan önmagad. Tudsz derűs lenni, ha megérezed a lét könnyedségét, amelynek alapja az Isten határtalan irgalmába vetett mérhetetlen bizalomban van.”

...inkább legyünk aranyások,
nem pedig ganajtúró bogarak.

egy pohár bor mellett, most meg örülök, ha az esti mesébe nem alszom bele.” Kisgyermekes szülőként sokszor nálunk is megfogalmazódnak ilyen és ehhez hasonló gondolatok. Úgy érezzük, hogy számtalan területen kell teljesítenünk, elárasztanak életünk hullámai, és örülünk,

Hogyan tudjuk megtalálni az örömöket a napunkban? Számtalan találkozás jelenthet örömet. Egy régi vagy új ismerős a játszótéren, a házastársam telefonhívása ebédszünetben, vagy éppen az óvodában hozzám szaladó kisgyermekem. Gyermekünk fejlődése, vicces mondásai, a közös játék is örömet okozhat, ha képesek vagyunk jelen lenni velük, odafigyelni rájuk. Van aki időről időre, van aki minden nap ír ezekről pár gondolatot egy emlékkönyvbe, vagy összeállít egy fényképalbumot.

Tudatosan tehetünk is az öröm légkörének kialakításáért, beépíthetünk a napi rutinba örömsö tevékenységeket, például zenehallgatás az autóban, 10 perc csend, séta a természetben, egy reggeli torna vagy kettesben egy kávé munka után.

Az esti imában visszatekintve közösen hálát is adhatunk a megtapasztalt örömökért, akár fel is írhatjuk őket egy kis füzetbe. Így ahogyan telnek a napok és a füzet is, rácsodálkozhatunk, mennyi jó dolog történik velünk nap, mint nap.

Ha ezt tudatosítjuk magunkban, akkor talán még az éjszakai felkelésre is könnyebben tudunk igent mondani, és a kisgyermekes időszak embert próbáló feladataiban is meg tudjuk találni az örömforrást. Aranyásásra fel!

A cipőbe bújt kavics

Szofi egyik reggel furcsát érzett a jobb talpa alatt. Mintha valami apróság bújt volna a cipőjébe. Először azt hitte, csak a zoknija gyűrődött meg, de amikor a suliba ért, már biztos volt benne: kavics van a cipőjében! Elhatározta, hogy nem foglalkozik vele, de a kavics minden lépésnél piszkálta, csiklandozta, sőt... mintha beszélt volna hozzá!

– Hé, figyelj rám! – suttozta. – Nem vagyok ám akármilyen kavics!

Szofi elbújt az udvar egyik sarkába, levette a cipőjét, és a tenyerébe ejtette a kis követ. Az fényesen csillogott, mint egy apró gyémánt, és valóban beszélt.

– Én vagyok a Türelmetlenség Kavicsa – mondta. – Mindig azok cipőjébe bújok, akik sietnek, kapkodnak, és nem figyelnek a nap szépségeire. Ha megállsz egy pillanatra és körül nézel, talán kicsúszom magamtól is.

Szofi körbenézett. A napfény táncolt a pocsolyákon. A madarak trilláztak. Az egyik barátnöje kedvesen integetett felé. Mélyet lélegzett. És akkor a kavics megmozdult... és leugrott a tenyeréből. Nem volt többé zavaró. Csak egy kis emlék arról, hogy néha jó megállni egy percre.

Keresd meg a kakukktojást? Melyik nem való a cipőbe?

zokni

lábujj

cipőfűző

lámpa

talpbetét

Élesztő

Január végén végre megkezdődött az Élesztő. 10 nap, amit a 35 fős csapattal Zalaegerszegen töltöttünk. Tudtuk, hogy jó helyre jövünk, hiszen a helyiek, Petőházi Attila vezetésével tárt karokkal és hasonló vágyakkal a szívükben vártak, mint ahogy mi mentünk: ugyanis egy egész éves városmissziós programba csatlakoztunk be. Szerettük volna megismerni az egerszegieket, kapcsolódni hozzájuk, ahol csak tudunk: legyen az az utca, az otthonuk, az iskola, a hajléktalan szálló, a plébánia, a családok átmeneti otthona, a kollégium, ahol laktunk...

Szeretnénk megosztani néhány találkozást, ahol igazi kapcsolódás, egység jött létre.

„A legmélyebb találkozásom egy középkorú férfival történt, aki pékként dolgozik. Az úr lassan nyílt meg nekünk: ahogy látta, hogy szeretettel és őerte vagyunk ott, egyre több mindent elmondott: a családi problémáit, az alkoholproblémáját... Végül elérkezett egy ponthoz, amikor annyit mondott: „most itt fogtok hagyni és hülyének fogtok nézni, ki fogtok nevetni...” És elmesélte, hogy sokszor tapasztalta az életében éjszakánként, hogy munka közben, habár egyedül dolgozik, tudja, hogy „nincs egyedül”. Félt elmondani a megéléseit, még soha senkinek nem mesélt erről előtte. De mivel nem nevtük ki, még inkább megbízott bennünk. Itt kezdtünk el Istenről beszélgetni. Rákérdezett, hogyhogy ilyen fiatalon ilyen hitünk van? Lehetőséget kaptunk arra, hogy meséljünk Istenről. Ő először ezt elutasította, később ő mondta: „lehet, hogy ezzel foglalkoznom kéne?”

A beszélgetés alatt sokszor rákérdezett, hogy tényleg azért jöttünk-e most, hogy vele beszélgessünk. Sokszor nem értette (ahogy mi sem), hogy mi történik. Aztán kimentünk a teraszra és rágyújtott. Ahogy cigarettázott és beszélgettünk tovább, gyönyörű dologban volt részem. Azt éltem meg, hogy az Isten teljesen jelen van, hogy a Szeretet valóban egy személy. Ezelőtt még sosem éltem meg, hogy az Isten rajtam, rajtunk keresztül jön közénk.

Itt a beszélgetés egy olyan pontjára értünk, ahol az addig teljesen tiszta és józan férfi elkezdett dadogni és a következőt mondta: „azt érzem, ami most van, egy jelenés”. Később pedig, mikor elmenni készültünk azt mondta, hogy csak attól félt, ha mi elmegyünk, honnan fogja tudni, hogy ez tényleg megtörtént. Illetve elmondta még, hogy ez a hét annyira könnyű lesz, hiszen csak ránk, erre a találkozásra fog gondolni és boldog lesz!

Én nem tudom, ő mit élt ott meg pontosan, de én megértettem, mit érezhettek az apostolok, mikor a küldetés után visszatértek Jézushoz. Ez az élmény az én megtérésemhez vezetett: mert megbizonyosodtam arról, hogy ami a Biblia lapjain áll, az mind igaz, elkezdtem végre igazán hinni. Hinni abban, hogy Isten tényleg cselekszik, és hatalmas dolgokat tesz. Ráadásul olyan embereken keresztül, akik teljesen eszköztelenek és alkalmatlanok.”

„A hajléktalanszállón egy nagyon kedves hölgygel találkoztam, aki pár perc alatt nagyon mélyen megnyílt előttem, és arról mesélt, hogy mennyire nehéz számára az, hogy nemrég halt meg az ikertestvére. Nagyon szép volt azt látni, ahogy a hölgyben egyre inkább a Jóisten felé fordulás válik az egyetlen járható úttá. A végén könnyes szemmel megkérdezte tőlem, hogy nincs-e nálam egy szentkép, ami előtt imádkozhatna. Egy csodás érmét tudtam adni neki. Elmeséltem neki, hogy nekem is van egy Mária-medálom, amit minden nap hordok, és ami segít engem abban, hogy mindig tudjam, hogy a Jóisten és a Szűzanya velem van. A hölgy megköszönte, és elbúcsúztuk egymástól.

Mikor a csapattal indultunk haza, hirtelen valaki odaszaladt hozzám. A hölgy volt, akivel beszélgettem. Ragyogott az arca a Jóisten boldogságától ahogy megmutatta nekem a nyakában lógó érmét, amit pár perce kapott. Megöleltük egymást, és lángoló szívvel elindultam a többi ÉlesztŐs testvérem után, mert az Istenem újra győzedelmesen meghódított egy szívet és én végtelen hálával tartozom neki, amiért ennek a része lehettem.”

„A hét során felmerült bennünk: miért nem szólítjuk meg azokat a lányokat, akiknek a kollégiumában lakunk? Így tehát szerveztünk egy beszélgetős-imádkozós estét nekik, ahová 21-en eljöttek. Elképesztően mély be-

szélgetések jöttek létre. Az alkalom végén volt, aki azt mondta, hogy régóta haragszik Istenre, de évek óta most érzi magát a legközelebb Hozzá; volt, aki elhatározta, hogy a szobatársaival együtt fog este imádkozni és volt, aki fontolóra vette a bér málkozást.”

.....

Ezelőtt még sosem éltem meg, hogy az Isten rajtam, rajtunk keresztül jön közénk.

.....

Egy könyvet is meg lehetne tölteni az ÉlesztŐs élményekkel. Amit viszont még mindenképp szeretnék leírni, az az, hogy nem véletlen, hogy ennyi kegyelem ért minket: ugyanis Csermák Kálmán bácsi ugyanazon a héten került Zalaegerszegre, mint mi... Akkor véletlennek tűnt, ma már látom, hogy nem az volt. Az egész ÉlesztŐ alatt tőlünk két utcára feküdt a kórházban, és mi megélhettük a mennyországot az ő értünk felajánlott szenvedési árán. Kálmán bácsi életében is nagy közbenjárónk volt. Ő faragta mindannyiunk missziós keresztjét, szíven hordozott minket, név szerint tudott minket. Az ÉlesztŐ héten diagnosztizálták őt. Aznap este, mikor kiderült a betegség és az azt követő éjszakai virrasztáson, az ÉlesztŐs csapat rendkívüli mélységeket és kegyelmeket élt meg. Másnap néhányan meg is látogattuk. Az, ahogyan ő a végső hazatérésének lehetőségét fogadta, mélyen érintett minket, és életünk végéig emlékezni fogunk az ott elmondott néhány mondatára. Hiszszük, hogy az Örökkévalóból még nagyobb segítők. Kálmán bácsi, kérünk téged, hogy továbbra is járj közben értünk!

KIT – Veled válok önmagammá

A KIT rövidítés Középiskolás Ifjúsági Találkozót jelent. Ez az ifjúsági program 3 éve indult, azzal a céllal, hogy ennek a korosztálynak nyújtson lehetőséget egy családias létszámú találkozóra. Ekkor mi, schönstatti középiskolás fiatalok lehetünk együtt, és ismerhetjük meg jobban egymást, Istent és a schönstatti lelkiséget egyaránt.

2025 márciusának egy hétfőjén izgatottan gyűltünk össze Óbudaváron. Péntek estétől ismerkedhettünk egymással, új barátságokat köthettünk vagy fűzhattük mélyebbre azokat a sok közös program keretében.

Én másodszorra vettem részt a KIT szervezésében. Az idei évben sok-sok jó, új tapasztalattal és elégedett pillantással találkoztam, és ezt a szervező társaim nevében is elmondhatom.

A megbeszéléseink során sikerült a Szűzanya jelenlétét megéreznünk, és ezt a hétfőn, már „élesben” még jobban megtapasztalhattuk. A spontán újratervezésekben, a lelkes és fáradt pillanatokban egyaránt ott volt velünk.

Szeretnénk emellett köszönetet mondani Julie nővérnek és Péter atyának is, akik nagyon sokat segítettek abban, hogy létrejöhessen ez a hétfő.

Hálásak vagyunk az összes résztvevőnek. Srácok köszönjük a nyitottságokat, a lelkesedéseket, azt hogy együtt tölthettük el ezt a hétfőt a Jóisten ölelő karjaiban Óbudaváron!

Pár személyes beszámoló a hétfőről:

Hálás vagyok, hogy részt vehettem a KIT-en! Jó érzés egy olyan közösség tagjának lenni, ahol azonos értékrendű emberekkel együtt éljük meg, hogy mit is jelent kereszténynek lenni. Nagyon sok új embert ismertem meg ezen a hétfőn. Ismerős arcokkal is találkoztam, örülök, hogy sikerült a régi beszélgetések fonalát újra felvenni és továbbfűzni. Amikor jelen voltam a hétfőn, akkor is nagy hatást gyakoroltak rám az ott történtek. Ilyen volt a

.....

...sikerült a Szűzanya jelenlétét megéreznünk, és ezt a hétfőn, már „élesben” még jobban megtapasztalhattuk.

.....

virrasztás, a szentségimádás és a szentmisék, de utólag sokkal nagyobb hatást gyakorolt rám. Nagyon hálás vagyok, hogy a Schönstatt Mozgalom tagja lehetek!

2024 szeptemberében voltam ifjúsági találkozón, és a szívemhez nőtt a schönstatti közösség. Hiányoztak a már meglévő kapcsolataim, amiket az IT-n szereztem, de szükségem volt arra is, hogy új kapcsolatokat építsek Isten jelenlétében. Sok új és korábbról már ismerős emberrel találkoztam, mind mély hatást gyakoroltak rám. Együtt fejlődtünk a Jóisten színe előtt. A mennyei Atya által megerősödött a lelki- és a közösségi élet is.

Óbudavár az a hely, ahol a legrövidebb idő alatt a leginkább otthon tudtam érezni magam, de ez nem csak a falu érdeme, hanem inkább az embereké, akik ott körülvesznek engem, és magáé Istené akit szinte már fizikailag érezni a környéken. Boróka

A Középsulis Ifjúsági Találkozó számtalan nagyszerű élményt adott számunkra! Nagyon jó érzés volt sok olyan fiatallal tölteni a hétvégét, akiknek gondolkodása nagyon hasonló, hisz mind keresztények vagyunk! Érdekes előadásokban és rengeteg jó beszélgetésben lehetett részünk, miközben sokat nevtünk! Ezekkel a beszélgetésekkel mélyebben is megismerhettük egymást. A KIT szuper lehetőséget nyújtott arra, hogy erősítsük hitünket és új barátokat szerezzünk! Sokat hozzáad a hétvégéhez, hogy a szervezők korban közel állnak hozzánk, ezáltal jobban megérteneink minket! A szentségimádásokon és más hasonló programokon keresztül lelkileg is feltöltődtünk! Az esti tábortűz és táncház még jobban összehozta a társaságot! Nekünk ez tényleg egy életre szóló élmény volt, mindenkinek csak ajánlani tudjuk!

Hétköznapok lelkigyakorlata: Dilexit nos

Március 9 és 14-e között már másodszor volt meghirdetve a „hétköznapok lelkigyakorlata”. A résztvevőként (négy Schönstatti Márianővér és hét egyetemista lány) a KH-n laktunk. Egész héten ugyanúgy bejártunk az egyetemre, viszont volt egy „plusz”, hogy imádságban és közösségben éltünk együtt. Számomra a legnagyobb élményt a közös étkezések és a közös szentségimádások adták. Mindkettőben megéltem az egységet és Isten hihetetlen nagy szeretetét irántunk. Emellett minden nap szentmisén tudtunk részt venni, amit előadás követett. Sokat épülhettünk az ott elhangzott gondolatok által, és közelebb kerülhettünk ahhoz, hogy a szívünket egészen átadjuk Istennek és a Szűzanyának.

„A lelkigyakorlat számomra egy olyan otthonná vált, ahol a közösségen keresztül megtapasztalhattam, hogy Isten mennyire megtart a hétköznapi események ellenére. A sok közös imádság, csend, ének, szentségimádás egy olyan légkört teremtett, amiben mélyen tudtam kapcsolódni a többiekhez, önmagamhoz és legfőképp a Szűzanya gondoskodásában Istenhez. Volt idő

megélni és átengedni a belső folyamatokat a Gondviselésnek, ez nagyon kegyelmi, gyógyító Istenélményeket ajándékozott. Hálas vagyok, hogy részese lehettem.”

„A Dilexit nos lelkigyakorlaton közelebb jött hozzám a korszás gyakorlata azáltal, hogy megértettem, mit jelent a Máriával való szívcsere. És ez a hét segített abban is, hogy jól tudjak böjtölni.”

„Sokat jelentett számomra, hogy lelkigyakorlattal kezdhettem a nagyböjtöt. Csodálatos érzés volt egy-egy rohanós nap után megérkezni a KH-ra és átgondolni a misén vagy szentségimádáson miként volt végig jelen a Jóisten a napomban. Kiemelném a közös vacsorákat, amik mindig nagyon jó hangulatban, tartalmas beszélgetésekkel, nevetéssel teltek.”

„Az egyik nagyböjti elhatározásom, amiben szeretnék növekedni, hogy a napirendemben a sok dolog között tényleg időt szánjak az elcsendesedésre, Istenre. A lelkigyakorlat során biztosítva volt a lehetőség erre, ami egy lökést adott a továbbiakra is. Megélhettem, hogy ez tényleg fontos, tényleg jó

nekem csendben elidőzni. Nagyon jó volt, hogy ebben nem voltam egyedül. Megerősítést találtam néhány imaformában, amit már korábban is próbáltam. Például Margit-Mária nővér előadásában hallhattuk: aki bosszantó vagy nehezen elviselhető személy számomra, azt minden nap beírom a Szűzanya szívébe. Ezt már aznap este megtettem, és egy lakótársamat is beleírtam, akit nem értek, és ezért távolság van köztünk. Másnap véletlenül úgy alakult, hogy beszélgetésbe elegyedünk ezzel a lánnyal. Azt hiszem, nem véletlen volt, hanem a Szűzanya is tett ezért! ☺”

Naplóbejegyzések...

2025. január 6. Vízkereszt – esti órák

A telefonom felvillant: A Magyar Schönstatti Lánymozgalom Vezetőségétől email érkezett.

Megnyitom, hogy lássam mi is rejlik a levélben. A 2025-ös szentév tiszteletére 3 programot, 3 ajándékot ajánlanak a vezetők a lánymozgalom számára. Az egyik a Rómában megrendezésre kerülő 2025-ös jubileumi ifjúsági hét. Nagyon megörülök. Már régóta szerettem volna részt venni egy ilyen nemzetközi találkozón, és hogy ezt az utazást a Schönsattal és a Szűzanyával tehetem meg, még inkább megérintő és sokrétű tapasztalás. Szeretnék ott lenni, a jelenben lenni, tapasztalni, változni-fejlődni, találkozni a Jóistennel. Szeretnék a remény zarándoka lenni.

2025. március 23. – délután

Megtörtént az első jubileumi előtalálkozó és felkészülés a résztvevő magyar schönstatti lányokkal. De szuper, jó kis csapat leszünk tele lelkesedéssel. Julie nővér vezetésével betekintést nyerhettünk a Jubileum fontosabb ismereteibe is. Ami engem teljesen lenyűgöz, hogy a logó milyen jól ábrázolja a Szentév mottóját, egyszerű, de tömör és a téma nem is lehetne aktuálisabb:

Egy együttérzőbb, irgalmasabb társadalom, ami engedi, hogy a Jóisten a karjaiba vegye. Aki nem hagy fel remélni, bízni az Úrban és az időzítésében.

Hallhattunk arról is, hogy a Szentév hagyományosan a Szent Péter Bazilika Szent Ajtaja megnyitásával kezdődik, amit Ferenc pápa meg is tett 2024 karácsonyán. Nagyon izgalmas belegondolni, hogy pár hónap és mi is ott állhatunk élőben a helyszínen, már majd az új pápa jelenlétében.

Szeretnék a remény
zarándoka lenni.

A dicsőítés egy hozzám igazán közel álló imamód, és szerintem a Lánymozgalmom nevében is mondhatom, hogy ez egy nagyon fontos találkozási lehetőség számunkra a Szűzanyával és Jézussal. Tehát nem is szükséges magyaráznom hosszan, hogy a Jubileum himnusza milyen sokat is ad a nyári lelki utunkra való felkészüléshez.

Személy szerint nincsenek konkrét elvárásaim, vágyaim a Jubileumi héttel kapcsolatban, csak szeretnék teljesen a Jóistenre hagyatkozni és befogadni azokat a kegyelmeket, új ismeretségeket, barátságokat, mosolyokat, amivel a héten megajándékoz minket az Úr. Csak szeretném, hogy a reményem és bizalmam a Szűzanyában még mélyebbre gyökerezzen és őszintén úgy tudjak nap mint nap rácsodálkozni az Úrra, embertársaimra, s magamra, mint ahogy Ő ránk. Eszköz lehessenek a szent tervében.

A Jubileumon résztvevő lányok nevében elmondhatom, hogy a szívünkben magunkkal visszük a Magyar Schönstatt Mozgalmat Rómába és imádkozunk minden egyes jelenlegi és jövőbeli tagjáért, hogy Kenntenich atya példája, a Szűzanya szeretete még jobban felvirágozzon hétköznapi életünkben és békét, egészséget, támaszt jelentsen mindennapjaikban.
2025. 04. 30.

Atyatelefon:

*Háromszor csodálatos Anyánk, engedd,
hogy egészen a Te eszközöd maradjak!
Minden ember, minden nép és nemzet
Iged által megtalálja fényed.*

[...]

Tekints fel és indulj el az úton!

(Jubileum himnusz részlet)

Fáklyás futás

Újra és újra, egyre többekben fel-lángol a budapesti szentély víziója. Egyre több fiatal, házaspár érzi otthon magát a Közösségi Helyen, a Schönstatt budapesti központjában. Oltárunk már van, a szentély kegyelmei is egyre érezhetőbbek... Milyen jó lenne, ha formába is tudnánk önteni mindazt, ami bennünk van! Ezeket a vágyakat, ezt a tüzet szerettük volna megfogalmazni az áprilisi fáklyás futással. Nagyon jól hozzá tudtunk kapcsolódni az óbudavári kápolnaünnephez, hiszen ott pont a már meglévő szentélyünknek örültünk.

El is rajtolt a fáklya a zárómise végén. Fábry Kornél püspök atya megáldotta a lángot, megáldott minket, mi pedig elindultunk Óbudavárról Budapestre, hordozva a fáklyát, és a szívünkben is a lángot. A fiú-, lány-, és családmozgalom is gyűjtött ima-szándékokat, az éppen aktuális futó pedig mindig húzott egyet; ezért a szándékért imádkozott az egész csapat, és a futó is ezért tudta felajánlani a kilométereit. Mindig volt biciklis kísérő is, a váltópontokra pedig autóval érkezett a csapat.

Volt lehetőség félúton, a Bory várban is imádkozni, pihenni, vacsorázni azoknak, akik éppen nem

futottak vagy bicikliztek. 19 óránk volt felérni Budapestre, eleinte féltünk, hogy túl hamar ott leszünk. Aztán, ahogy besötétedett, lassult a tempó... Volt eltévedés, lecsúszó gatyá, folyton kialakó fáklya... de legjobban az örömködés, beszélgetés lassított minket. Gyönyörű volt naplementében, napfelkeltében futni, dombokon, ligeteken, szőlőhegyeken át. Így végül kb. 21 óra alatt, de végig nagyon jó hangulatban futottuk le a 160 km-es távot.

Virágvasárnapi misére érkeztünk a KH-ra, ahol ágakat lengetve vártak minket. Itt közösen ünnepeltünk misét, ebédeltünk, aztán mindenki mehetett pihenni. Igazán kegyelmi légkörben, nagy örömmel és lelkesedéssel futottunk, vittük a lángot, és ünnepeltünk.

Schönstatti Páros nap

A kápolnaünnepet és fáklyás futást követően folytatódott a schönstatti hétvégénk a vasárnapi páros nappal, melyet már régóta vártunk.

Tizenegynéhány pár gyűlt össze délelőtt 9 órakor az albertfalvi plébánia közösségi házában, hogy kapcsolatukat tovább mélyítsék. A jó légkör már a megérkezéstől garantált volt, hála szervezőink, Lipóczki Szabi és Eszti, valamint Rajna Keve és Móni vendégszeretetének és jó humorának. A kezdő, megérkezős játékok után a párok tagjai egymást mutatták be a többieknek. Sokat nevtünk a kreatív, humoros bemutatásokon, de a csapat lelki mélysége is megmutatkozott hamar, sok szép, személyes gondolatot is hallhattunk

egymástól. A program témája az otthonról hozott csomagunk volt, vagyis, hogy milyen családi mintáink, szülőktől kapott „tarisznyánk” van, és hogy ezekhez hogyan viszonyulunk párunkkal közösen. Felvezetésként szervezőink osztottak meg saját élményeket a családjaik különbözőségének nehézségeiről, valamint, hogy hogyan tudtak mégis túljutni rajtuk, és erősségé formálni azokat.

A délelőtt további részében páronként vonultunk el piknikezni egy kapott piknik kosárral, és pokróccal, valamint összegyűjtött kérdésekkel a témába vágóan. Nagyon szép időt töltöttünk el együtt a szikrázó napsütésben, és idilli környezetben. Több kérdés már ismerős volt, de nagyon építő és megerősítő volt róluk a beszélgetés, és sok új gondolatot is ébresztett bennünk.

Ebédünket a világhírű Varga Réka konyhamester főzte, amit jóízűen el is fogyasztottunk Rajnáék kertjében, miközben jókat beszélgettünk egymással. Ebéd után pedig visszatértünk a közösségi házba, ahol asztalok köré rendeződve újabb kérdések, gondolatok mentén beszélgettünk, immáron csoportban, mi-

közben kávékat és a hozott italokat, süteményeket majsoltuk.

Csodás nap volt! Többen is megjegyeztük, hogy hálásak voltunk a laza programért, hiszen a kevesebb, gyakran több. Remek volt, hogy nem volt rohanás, hanem egy-két témában csak, de azokban igazán el tudtunk mélyülni. A másik nagyon erős élmény pedig a csapat volt.

Örülök, hogy ennyi jó fej, életvidám, kapcsolatukban Istennel együtt járó párt ismerhettem meg. Igazán megerősítő és lelkesítő volt. Nagy szükség van arra, hogy mi, párok, házasságunk előtt is tudjunk beszélni a felmerülő nehézségekről, hogy a házasságra készülvén annak ne csupán a napos oldalára, hanem bizony az árnyékosabb, nehezebb részére is készüljünk, hogy így megerősödve készen tudjunk állni a ránk váró életre, és példák tudjunk lenni mások számára is.

Köszönjük a szervezőknek idejüket és energiájukat, reméljük lesz folytatása ennek az igencsak hiánypótló, remek programnak!

Húsvét hetesben

Hét schönstatti fiú, köztük Péter atya, együtt ünnepelte húsvét szent három napját Óbudaváron. Igazán meghittén és férfiasan ünnepeltünk. Minden liturgiát a saját igényeink alapján formáltunk és éltünk meg. Nagy erő volt abban, hogy fizikailag is megélhettük, amit Jézus tanítványaival megélt. Csütörtökön megmostuk egymás lábát, és pászkavacsorát ettünk. A pénteki kereszttúton csináltunk egy nagy, 40-50 kg-os keresztet, amit a vállunkon felvitünk a kilátóhoz.

A feltámadási liturgiát vasárnap hajnalban, 3:45-kor kezdtük, tűzszenteléssel, és pár órával később körmenettel, Te Deummal zártuk. Megreggeliztünk, és kilenckor már kezdtük is a vasárnapi misét!

De persze sok más is csináltunk: Fociztunk, sátrat állítottunk, haját nyírtunk, húsvéti gyertyát készítettünk. Igazán szépen, közösségben tudtuk megélni ezt a húsvétot!

Impresszum

Az őszi Oázis címe: **Mindig az ég felé**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **augusztus 1.**

OÁZIS 2025. nyár, XXXV. évf. 2. (108.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oazis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Alföldi Zoli és Ági, Annus Boróka, Bandár Márton, Bodó Marci és Rita, Bogdányi Boróka, Brcar Julie nővér, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márta, Csermák Péter, Csermák Tamás, Dabóczi Tamás és Bíbor, Dévényi Ágota, Endrédy István és Cili, Fábry Kornél, Fehér Gábor és Csenge, Fleischer Zoli és Andi, Gasparics Angelika, Geiger Andris és Reni, Gertrúd-Mária nővér, Gódor Péter és Eszter, Gyenese Balázs és Csilla, Hajdú Ági, Hodován Péter és Margit, Kis Gergő és Brigi, Koncz Nóri, Kondorosy Előd és Erika, Kozma Jutka, Monostori Bálint, Neugebauer Julcsi, Nuszer Abigél, Ozsvári Imri, Ozsvári Rozi, Sulyok Natália, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jónás, Szelestei Rita, Szép Júlia, Tamás Amadé és Timi, Ther-Illéssy Zsuzsi, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Varga Szabolcs és Anita, Zajkás Rozi és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, schoenstatt.com, unsplash.com, Papp Ármin és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Radnai István és Márta
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata • Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„Az ember nem születik kereszténynek, hanem azzá válik.”

Ezt élte meg Csaba testvérünk is, erre törekedett: az isteni kegyelem erejéből vált egyre odaadóbb Krisztus-követővé.

Thorday Attila atya beszédében

2024. július 5.

Óbudavár

*Báránys kereszt
Ozsvári Csaba*

